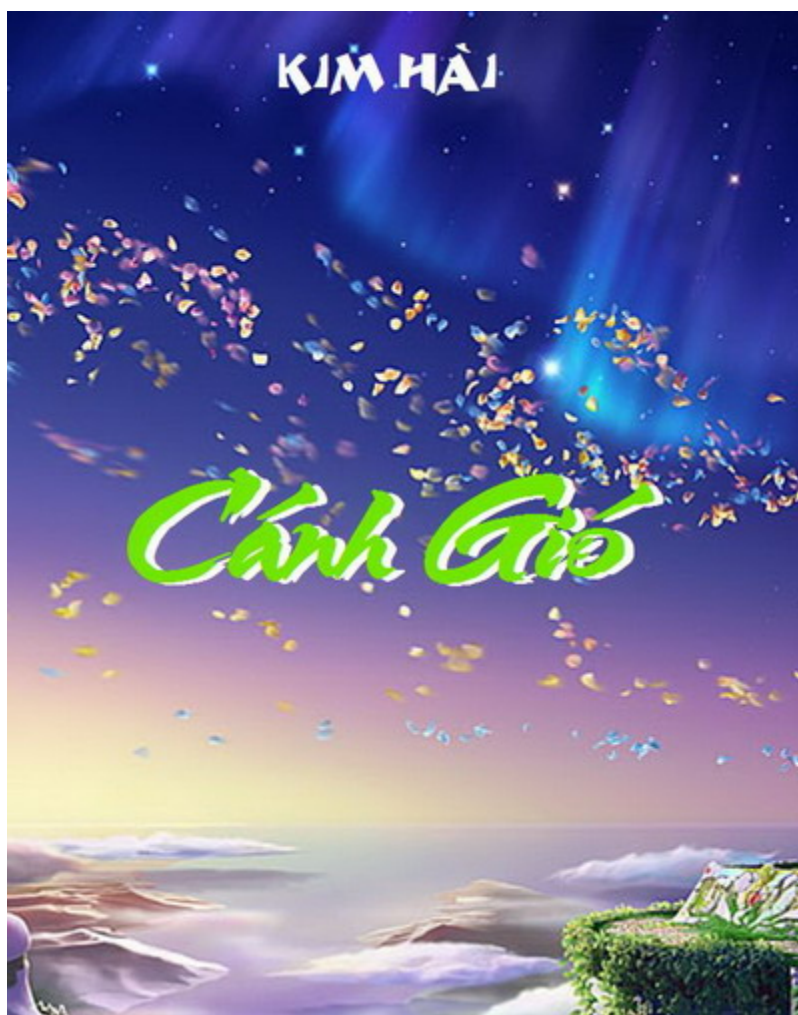

Kim Hải

Cánh gió

Vnthuquan.net, 2009.

Chương 1

Những chiếc hoa kiền kiền nhỏ bé xoay tít lên như chong chóng bay bay mỗi khi cơn gió đến. Màu hoa vàng ngà nhạt trắng đi trong nắng chiều hôm. Gió trở lạnh vào những ngày cuối năm. Từ trên ban-công của ngôi biệt thự màu hồng, quang cảnh giữa lòng, từ chỗ Mây đứng nhìn ra đằng trước trông hiu hắt lạ. Chỉ có hoa kiền kiền lảo đảo và những chiếc lá vàng cuối mùa rơi rụng. Một chiếc bong bóng màu xanh vật vờ ở xa, xa dần rồi cuối cùng chỉ còn một chấm nhỏ. Mây nhói người theo, nhưng vẫn không thấy gì cả Chiếc ghế bố bọc nệm nhún nhảy nhẹ nhàng dưới móng. Mây nghe nóng bức, bức bối mặc dù hai cánh tay trần đã gai gai vì lạnh. Mây lại thu mình trong góc ngồi nghe ngóng buổi chiều dần xuống.

Căn nhà vắng lặng. Không có một ai ở nhà hết trừ Mây. Những người làm gom có hai chị giúp việc và chú tài xế thì rút cả ra đằng sau bếp cách xa ngôi biệt thự một khoảng vườn rộng. Họ đang sửa soạn cho thau mút măng cầu, loại mức mà cậu Văn, con bà chủ ưa thích nhất. Mỗi người có công việc riêng của mình. Mây không được phép chạy ào xuống bếp để tản mẩn mấy trái măng cầu chín tán chuyện với chị bếp, anh Tài. Mây có công việc riêng của Mây. Cái công việc đã đưa Mây đi từ một thế giới này sang một thế giới khác. Thế giới mà trí óc đơn sơ của Mây không phân biệt được buồn hay là vui.

Cho đến hôm nay, Mây nhìn mọi vật mọi cảnh thật trước mắt mình mà vẫn thấy mơ hồ như chiêm bao. Ăn, ngủ, sống, đi lại. Bao nhiêu chuyện, bao nhiêu diễn biến, tất cả lẫn lộn, quán quýt trong trí

thường như óc đang được bao bọc bởi một làn sương mù buổi sáng. Mây không có thì giờ nghĩ đến quá khứ. Mây không có chỗ trống để nhớ lại những ngày qua. Mây như đi trong mộng du.

Chiều nay, cơn gió lạnh, ngôi nhà im. Mây không phải bận bịu bối rối vì một ai. Lòng Mây lắng xuống. Mây nhìn quanh. Đây đâu phải là chỗ hằng ngày. Chiếc ghế bọc nệm lại nhún nhảy dưới mông. Mây trệt xuống, ngồi trên nền gạch hoa lạnh. Hơi buốt làm Mây nhớ đến những ngọn gió mùa mưa qua những kẽ giấy rách ở một căn nhà tồi tàn cạnh Chợ Cá Trần Quốc Toản. Nhà của Mây....

Đó là một căn nhà... Phải nói là một căn lều mới đúng, trần mái và vách đều làm bằng hai thứ nguyên liệu chính là cát-tông lấy từ các thùng giấy và các loại thiếc mỏng có in hình quảng cáo coca cola, pepsi cola... Mây sống ở đó với một người chú họ xa mù lòa. Mây không còn nhớ là đã được g chú lòa nuôi nấng từ khi nào. Trí nhớ của Mây chỉ dừng lại ở những ngày rách rưới, đói khổ lang thang. Căn lều được thuê với giá 200 đồng một tháng. Đó là giá cũ còn lại. Tương đối giá rẻ. Nhưng với tiền thuê nhà và tiền nuôi hai miệng ăn, Mây và chú phải làm việc vất vả. Nói là việc, như chú Mây chả biết làm gì hơn là xin xỏ lòng bố thí của những khách từ tâm.

Từ sáng sớm đến chiều tối, Mây tay dắt chú, tay cầm cái ca nhôm, quần áo rách rưới bẩn thỉu. Lòng từ tâm của con người bao giờ cũng nhỏ hơn cái bao tử đói. Do đó, hai chú cháu bữa đói bữa no. Được cái là Mây có khuôn mặt ngây thơ, dễ thương, chớ không láu lỉnh, xác xược như những đứa trẻ khác nên có hôm hai chú cháu được bữa no dư.

Rồi đến lúc Mây cũng lớn lên theo thời gian. Cái tuổi mười ba, mười bốn đã biết tủi nhục khi xòe tay xin tiền khách và bị hất hủi. Mây biết

thèm thường ước ao khi nhìn những đứa trẻ cùng trang lứa áo quần phẳng phiu cắp sách đi học. Mây nhìn những tờ báo, những tranh ảnh, những giòng chữ chi chít mà tò mò, bức rức. Người chú biết rõ điều đó. Ông ta cũng thấy ân hận vì mình mà Mây phải bị thất học nghèo khổ. Từ đó, buổi sáng, ông cho Mây đi học ở trường tư kể đó, còn ông ra ngồi ở đầu chợ Cá. Khi tan học, hai chú cháu dắt díu nhau về nhà. Cuộc sống vì vậy càng nghèo túng hơn. Những đứa trẻ đánh giầy quen thỉnh thoảng ghé lại tá túc một đêm để nấu cơm, đánh bạc cũng giúp đỡ chú cháu Mây khi thì ít gạo, khi thì ít cá khô, cá ươn chúng thó được ngoài chợ Cá. Nhưng cũng họa hoằn, không đủ thiếu chi. Một lần hai chú cháu dắt nhau đi xin ăn ở một tiệm mỳ Tàu đường Nguyễn Tri Phương. Một người khách đã nặng lời với Mây. Mây còn nhớ rõ câu nói bức bối đó phát ra từ Mây cặp mắt khinh bỉ:

- Nè, con nhỏ, lớn đầu rồi kiếm việc làm ăn chứ. Ai mà cung cấp hoài cho tui bây. Lười biếng quá mà...

Câu nói làm đầu óc nhỏ xiu của Mây như nổ tung vì ức vì tủi thân. Người Chú già chớp chớp đôi tròng mắt trắng cổ ngắn giòng lệ. Đêm hôm đó hai chú cháu trầm tư không ngủ và hôm sau chẳng ai buồn ra khỏi nhà. Tình cờ, ông Tư xích lô máy ở bên cạnh biết chuyện, ông gợi ý:

- Sao bác không làm như hai cái thằng gì đó ở mấy quán ăn khu ca-di-nô. Hai đứa nó vừa đờn vừa hát một bài rồi cứ đi đến từng bàn, không hỏi han xin xỏ chi cả. Nhưng khách họ tự biết móc túi có khi cho cả trăm hoặc năm chục đó.

Chú Mây chớp nhanh đôi mắt đục:

- Nhưng như vậy cũng là ăn xin...

Ông Tư cười nhỏ:

- Ăn xin mà được à. Mình hát mình bỏ hơi của mình, ai thích thì cho ai không thích thì thôi. Cái đó là mình đánh mạnh vô tâm lý của họ mà. Thời buổi khó khăn, cho vài chục thì tiếc lắm... mẹ... thế mà chúng nó trút cả ngàn cho mấy cái quán ăn thì không tiếc đâu... Mình làm vậy có vẻ sòng phẳng hơn... Bác cứ nghe tui, thử rồi xem... Chú Mây ngẫm nghĩ một hồi. Chú chừng cũng xiêu lòng. Nhưng chú chực nhớ ra kêu lên:

- Trời, tui không biết đàn đàn. Không biết hát. Vậy thì ai hát đây. Ông Tư cũng bối rối, ông đưa mắt nhìn chú Mây rồi quơ quất nhìn Mây. Mây kêu lên:

- Tui hông biết hát đâu nghen. Kỳ quá trời...

Ông Tư vỗ đùi cái đốp, ông nói:

- Khó chi bác, con Mây đó. Nó ca ra gì lắm chứ. Tui nghe nó ca tân nhạc cải cách hoài. Bác ráng tối vài chục cho nó ngồi lê ở mấy cái quán nước đầu kia kia. Nó thuộc bài hát dễ như chơi.

- Chú Mây, con hông chịu vậy đâu chú...

Ông Tư nạt đùa:

- Bộ mày thích ăn xin cho họ chửi lắm hả. Nhứt nghệ tinh nhứt thân vinh chứ.

- Nhưng cháu đâu có nghề hát...

- Hổng cũng phải ráng chứ.... Được đó Bác Sáu à. Bác không biết đờn thì gõ nhịp cũng được như gõ hai khúc cây đó mà. Đói thì đầu gối phải lết. Làm đại đi. Cũng được ít tiền rồi kiếm nghề khác sinh nhai.

Chú Mây thở dài:

- Mu lòa như tui thì còn nghề ngỗng gì nữa. Thôi cũng liều một phen.

Thử xem con tạo nó xoay vần đến đâu.

Mây gục đầu vào gối yên lặng.

Ấy thế mà Mây cũng có một giọng hát ra gì. Chiếc phách gõ gõ nhịp rối loạn, nhưng tiếng hát của Mây mang âm hưởng tâm tình u uất, nghẹn ngào. Bản đầu tiên Mây ca là bản Làng tôi. Có những câu: Làng tôi xanh bóng tre, từng tiếng chuông ban chiều, tiếng chuông nhà thờ rung....

Khách ăn có người cũng dừng tay gấp lắng nghe vài đoạn. Ban đầu Mây sợ và thẹn lấm nhưng riết rồi cũng quen coi như một nghề sinh nhai. Nhất là từ khi xin xỏ thiên hạ cách này, chú cháu Mây no ấm hơn. Mây có dư tiền để mua một cái lược màu chải tóc, mua cái mũ cói đội đỡ nắng và đôi dép nhựa thay vì đôi dép cao-su hay đứt. Cho đến một hôm. Cái hôm, Mây nhớ rõ như in, Mây mặc cái áo mới may bằng vải hoa. Hai chú cháu lần lửa xuống tận Sài Gòn. Chú Mây nói với cháu:

- Rán kiếm bộn bộn tiền mà ăn Tết.

Với ý tưởng giống như chú, Mây rán hết sức mình để hát những bản nhạc đầy tình thương yêu. Mây hát tất cả bốn bản, bản ruột của Mây là Làng Tôi, tiếp đó là bản Lòng Mẹ, Quê Nghèo, Tình Quê Hương. Hát xong Mây đem mũ cùng chú đi một vòng. Động tác này đối với Mây quen thuộc và Mây thường ít chú ý đến khách. Nhưng hôm nay, lần đầu tiên Mây hát ở một tiệm ăn tương đối lớn ở Sài Gòn nên thái độ của Mây nghiêm chỉnh lắm. Từng bản, từng bản. Đến trước một bản Mây lại cúi đầu cảm ơn người cho tiền. Dáng điệu của Mây làm cho một người đàn bà sang trọng chú ý. Khác với những người khách khác, bà đi một mình, không cho tiền vào cái mũ của Mây đang cầm ở tay mà lại chỉ hai cái ghế trống trước mặt nói, giọng

chậm rãi từ tốn và nhẹ nhàng:

- Mời ông và cháu ngồi xuống đây một lát. Chắc ông và cháu không bận gì?

Mây ngước đầu nhìn sửng người đàn bà. Chú Mây tưởng mình nghe lầm, ông nắm tay vào vai Mây giục giặc, đôi lòng mắt đảo lộn liên miên.

- Tôi mời thật mà, tôi có chuyện cần hỏi ông một lát. Ông vui lòng. Cháu ngồi đây. Ăn bánh ngọt nhé.

Giọng nói êm ái đó như thôi miên Mây. Mây ngồi nhẹ lên chiếc ghế êm như nhung. Chú Mây ngồi lên mép chiếc ghế cạnh Mây, hẳn chú không tin những gì đang xảy ra ở trước mặt mình. Bàn tay chú lần sờ lên nền nệm ghế, rồi sờ lên tấm áo vá của mình.

- Ông và cháu là cha con?

Người đàn bà gọi chuyện.

- Không, tôi là chú.

Người đàn bà cầm muỗng khuấy đường trong ly nước cam người bồi vừa mang đến đẩy lại trước mặt chú Mây ân cần:

- Mời ông uống tí nước. Cháu chờ kem nhé. Trẻ con thường thích ăn kem. À, tôi hỏi chuyện hơi đường đột một chút, xin ông thứ lỗi cho.

Từ lâu, lâu lắm rồi chú Mây không được nghe những giọng nói lịch sự đó, bây giờ nghe được trong một hoàn cảnh bất ngờ như hôm nay, chú cháu Mây ngẩn ngơ ngạc nhiên. Chú Mây lo âu và hơi khó chịu vì mặc cảm sự nghèo nàn rách rưới của mình. Ông có cảm tưởng như cả tiệm nước đang trở mắt nhìn hai chú cháu. Ông nói, giọng hơi chát:

- Cám ơn bà, nhưng... chúng tôi đâu có quen biết gì với bà...

Mây đưa mắt nhìn người đàn bà trước mặt. Đôi mắt kẻ đen khéo léo

ánh một chút buồn lòng và ngập ngừng. Vàng trán được che phủ bởi những lọn tóc đen nhánh khẽ nhú lại ở đường chân mày, giữa hai mắt.

- Vâng, tôi biết lỗi, nhưng quả thật tôi có chuyện cần nhớ đến ông. (Bà thấp giọng) Nhưng trước hết xin ông và cháu đây nghe tôi kể hoàn cảnh của tôi bây giờ. Gia đình tôi gồm tất cả ba người, tôi và hai đứa con, đứa con trai lớn năm nay được 18 tuổi nội trú ở Nha Trang, đứa con gái nhỏ trạc bằng cháu này đây. Chồng tôi chết trận khi cháu bé mới được 6 tuổi. Nhưng nhờ trời gia đình tôi khá giả nên tôi nuôi nấng được con cái đàng hoàng. Tôi cứ tưởng đời tôi sẽ không có những lo lắng nào nữa, thế không ngờ, trời còn bắt tội, hồi Tết Mậu Thân vừa qua, một viên đạn lạc làm bị thương cháu nhỏ. Rủi ro, vết thương động đến tủy sống ở lưng, cháu bị tê liệt không đi được. Nhà đơn chiếc, cháu nó buồn vì đang tuổi chạy nhảy mà phải mang tật. Tôi...

Chú Mây ngắt lời:

- Chắc bà muốn thuê con cháu tôi đây về ở với bà phải không?

Bác khách lắc đầu:

- Ông nói vậy hơi quá... Tôi thấy cháu nhỏ đây thông minh, hiền hậu, nên mong ông cho cháu về làm bạn với đứa con gái của tôi. Tôi sẽ cho cháu học hành đàng hoàng. Ông nghĩ lại đi, ông làm ơn cho chúng tôi mà cháu ông cũng có lợi.

Chú Mây lắc đầu:

- Tui mù lòa, chỉ có nó đỡ đần. Vả lại, hồi ba má nó gửi nó cho tui, đâu có nghĩ là tui cho nó đi ở đợ...

- Không phải vậy đâu...

- Thôi dù sao, chú cháu tui cũng cảm ơn bà lắm. Chắc bây giờ cũng

trẻ lắm rồi, chúng tôi còn phải đi kiếm cơm...

Chú Mây ngằn ngừ một giây, ông dịu giọng:

- Bề gì bà cũng giàu có, bà kiếm ai lại không được...

Chú cháu Mây đứng dậy. Người đàn bà vội vã hỏi:

- Vâng, ông suy nghĩ lại. Ông có thể cho tôi biết địa chỉ...

Mây đưa mắt nhìn chú, ông im lặng nửa muốn nửa không. Sau cùng ý chừng ông thấy mình cũng bất lịch sự nên chép miệng trả lời:

- Bà cứ đến chợ Cá Trần Quốc Toản, hỏi nhà ông Sáu Đầy ở đâu là họ chỉ liền. Chỗ chúng tôi ở không có số nhà.

Rồi ông đưa tay cho Mây bảo cháu:

- Thôi mình đi tiệm khác đi cháu...

Năm ngày, một tuần rồi nửa tháng, câu chuyện kỳ lạ giữa thiếu phụ và chú cháu Mây chìm trong quên lãng. Một đôi khi cực nhọc quá, thoáng qua trí nhớ của Mây một ao ước vu vơ, rồi thôi. Nhưng một buổi chiều đẹp trời cách đây gần một tháng, trong lúc hai chú cháu Mây đang dỡ bữa cơm chiều thì có khách. Khách là thiếu phụ hôm nào. Bà ta đến một mình nhiều lời năn nỉ. Nhưng chú Mây nhất định không chịu. Ông không muốn cho đứa cháu mà mình trông cậy phải đi nơi khác. Ông lý luận:

- Tui mù lòa, cần con Mây để đỡ đàn công chuyện. Bà thiếu gì người mà phải bận bịu với cháu tôi. Bà không có con Mây đây, không sao. Nhưng nếu tôi không có cháu thì tôi còn biết kiếm ăn vào đâu.

Bà khách cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu. Đoạn đề nghị:

- Thì như tôi đã trình bày với ông tôi mượn cháu đây không phải là mượn người giúp việc mà mượn một người bầu bạn với con gái tôi. Cháu đây sạch sẽ, thông minh, biết hát, chắc con bé nhà tôi sẽ mến lắm. Tôi đề nghị sẽ giúp ông bỏ nghề hiện tại và tìm một cách sinh

nhai khác. Tôi có quen với một người chuyên lãnh vé số bán. Tôi giúp ông món tiền làm vốn và tôi nhờ họ hằng tuần cung cấp vé số cho ông. Ông không cần phải lang thang xa xôi, cứ ngồi một chỗ cũng có thể bán lấy tiền huê hồng sống sung túc. Tôi hứa với ông như vậy. Còn cháu Mây đây, tôi sẽ giúp cho ăn học đàng hoàng. Hằng tháng, hằng tuần, cháu Mây sẽ về thăm ông. Tôi nghĩ cái đó lợi cho cả đôi bên, nhất là cho tương lai của Mây. Ông bình tâm nghĩ lại đi, đó cũng là một cách làm ơn cho tôi. Một mai, con gái tôi nhờ cháu Mây đây mà yêu đời trở lại tôi không bao giờ quên ơn.

Câu nói cuối cùng đó làm chú Mây nghĩ ngợi nhiều. Đây là Mây dịp để bỏ nghề xin xỏ thiên hạ, và cũng để cho tương lai của Mây trong sáng hơn. Ông nghĩ đi nghĩ lại rồi dịu giọng:

- Thôi bà để tôi hỏi ý kiến của cháu Mây. Bề gì cũng tự quyền của cháu một phần.

Ông kêu Mây lại rồi nói:

- Chuyện đó, cháu nghĩ làm sao. Chắc cháu nghe rõ hết.

Người đàn bà cầm lấy tay Mây nói:

- Cháu đừng lo gì hết, bác sẽ lo lắng cho chú của cháu khỏi vất vả như bây giờ. Miễn là cháu chịu về bầu bạn với con Mai của bác. Bác thương nó vô cùng. Nhứt là nó bị tật nguyên. Cháu ráng giúp bác vài năm. Bác kiếm cách chữa bệnh cho cháu Mai, khi khá rồi, cháu có muốn về với chú cũng được, hoặc đi ra làm việc thì bác kiếm chỗ làm cho, bác bảo đảm mà. Cháu giúp bác đi. Bác gặp cháu, bác ưng ý lắm...

Mây nghe xao động, nửa muốn nửa không. Mây không biết cái gì sẽ xảy đến cho mình khi Mây nhận lời người đàn bà xa lạ này. Mặc dù xuyên qua câu chuyện Mây thấy cũng có cảm tình. Mây đáp ứng:

- Thôi bác để ngày mai rồi cháu hỏi chú cháu cái đã...

Người đàn bà vui vẻ nhận lời. Bà ra về sau khi căn dặn mời gọi nhiều lần.

Đêm hôm đó, chú cháu Mây cùng mấy người hàng xóm bàn luận hơn thiệt suốt đêm. Cuối cùng mọi người đồng ý để Mây đến nhà người đàn bà đó với điều kiện là phải bác Tư xích lô đưa tới để còn xem nhà cửa thế nào...

Ngay hôm đầu tiên, Mây đã được đưa đến phòng của Mai con bà Tuyết Hoa chủ nhà. Cô bé chỉ trạc bằng Mây. Gương mặt giống mẹ như khuôn đúc. Từ chiếc mũi, cái miệng, duy chỉ có đôi mắt man mác một nỗi buồn rầu khó tả. Thấy Mây vào, cô bé kéo vội chiếc khăn che kín đôi chân tê liệt. Bà Tuyết Hoa ngồi xuống mép chăn ầu yếm vuốt tóc con nói:

- Con đang xem truyện hử. Xem ít thôi kéo mỗi mắt nghe.

Mai đưa mắt nhìn Mây. Bà Tuyết Hoa hiểu ý, nói với con.

- Mẹ hứa với con là sẽ kiếm cho con một người bạn gái thật dễ thương, biết hát, hiền hậu để chơi với con, ở luôn đây với con. Mây đó, con làm quen đi.

Mai ngược mắt nhìn Mây chăm chú, mắt cô bé ánh lên một chút vui mừng. Cô nói, giọng yếu ớt:

- Chị Mây hử. Lại đây với Mai đi. Mai không đứng lên được.

Nghe Mai nói, lòng Mây bỗng dựng lên một mối xúc động nhẹ nhàng. Mây rón rén từng bước lại gần. Nhưng vẫn còn bỡ ngỡ làm sao, Mây không thốt được tiếng nào.

- Chị ngủ ở phòng Mai nghe. Phòng Mai có đủ truyện hết. Tụi mình chơi với nhau nghe. Từ hồi Mai đau đến giờ, tụi bạn của Mai đùa nào cũng bỏ Mai hết. Chắc chị không giống như bạn của Mai đâu há.

Bà Tuyết Hoa ngắt lời con:

- Con đừng lo, Mây sẽ là bạn tốt của con, nhưng con phải ngoan và đừng khóc nhiều như trước nữa.

- Tối nay chị Mây ngủ với con chớ.

Bà Tuyết Hoa cười:

- Tất nhiên là vậy.

Những ngày đầu tiên bờ ngõ đã qua. Mây đã làm quen với cuộc sống mới, dù là chưa hoàn toàn lắm. Mây đã nói chuyện với Mai một cách cởi mở. Đồng tuổi với nhau và nhất là lòng khao khát bạn hữu, Mây tránh được những cử chỉ đố kỵ ban đầu. Người bạn đầu tiên của Mây khác với tất cả những người bạn cùng xóm, cùng nghề.

- Chị bếp ơi, mở cửa cho tôi vào đi.

Tiếng bà Tuyết Hoa vang vang ngoài cổng. Mây chồm qua lan-can nhìn xuống. Mai ngồi cạnh mẹ trên chiếc xích lô. Chiếc mền mỏng thêu hoa hồng cổ hữu trên chân, che dấu đôi chân tàn tật. Hai mẹ con đi bác sỹ về. Chiều nào cũng vậy, cũng chiếc xích lô với ông phu già và hai mẹ con. Bà Tuyết Hoa cho biết là họ đã chữa trị như vậy từ Tết Mậu Thân đến nay mà vẫn chưa thấy khả quan chút nào. Mây rời chỗ ngồi đến cạnh cầu thang để giúp chị bếp đưa Mai lên phòng. Vừa thấy mặt Mây, Mai kể chuyện ngay.

- Mây à, cái ông bác sỹ này dở chết luôn. Chữa hoài hồng lành mà mẹ cứ bắt đi chữa hoài.

Mắt cô bé rơm rớm nước mắt. Mây làm thinh, trước mặt mọi người, Mây vẫn thấy khóp khi nói chuyện hoặc tỏ vẻ thân mật với Mai. Hình như đó là tự ái. Mây cũng không biết nữa. Mây đỡ Mai lên giường, đắp hai chân lại. Và khi cánh cửa phòng đóng kín sau lưng hai người. Mây mới nói:

- Mây chẳng đi bác sỹ bao giờ nên chẳng biết chi hết.

Một giọt nước mắt ứa ra trên đôi má xanh xao của Mai. Cô bé nức nở nhè nhẹ:

- Ai đời... Mai không thích đi ra ngoài. Ai cũng ngó Mai. Mai một thích như vậy. Mai ghét ai ngó Mai lắm.

Mây an ủi vụng về:

- Tại Mai xinh nên ai cũng thích cũng mến hết chứ...

Mai ngừng lên, giọng giận dỗi:

- Mây đừng có dối Mai. Mai què quặt nên ai cũng thích nhìn. Họ thương hại Mai, họ chế giễu Mai...

Mây lắc đầu. Mây muốn an ủi Mai, muốn đánh tan những ý nghĩ không tốt đẹp trong đầu óc Mai để Mai vui sống, nhưng đầu óc giản dị của Mây không tìm ra được một lời nào. Mãi khi Mai hết khóc, nằm xuống. Mây mới rụt rè hỏi:

- Để Mây hát cho Mai nghe nhé. Mai thích bài gì...

Mai hơi vui vui gật đầu.

- Dữ hông. Hôm qua, hôm kia năn nỉ muốn chết mà Mai chẳng chịu hát đợi má vô yêu cầu Mây mới hát... Mây hát cho Mai nghe đi... Bài gì cũng được... À... Bài Con thuyền không bến đi.

Mây bối ngỡ:

- Mây không biết bài đó....

- Thôi Mây thích bài gì Mây hát bài đó đi...

Mây ngẫm nghĩ một hồi rồi hát: Đời ta vui như hoa hồng thắm sao ta không đón Xuân tươi đang về trong nắng hương...

Bài hát dứt. Mai nhìn Mây hỏi:

- Sao lúc nào Mây cũng vui vẻ hết. Chắc Mây luôn luôn vui, chẳng khi nào buồn hết á...

Mây nhìn Mai cười, không biết phải nói như thế nào.

Mai lại hỏi:

- Hồi nãy, đi khám bệnh, mẹ nói là Mây trước đó hát dạo phải hông.

Mai biểu mẹ kể, mẹ nói không biết rành. Bây giờ Mây kể cho Mai nghe đi. Mai hứa giữ kín hông đưa chuyện với ai hết á... Hát như vậy như chuyện Vô Gia Đình phải không Mây... Ngộ quá hén.

Mây cúi đầu thở dài. Nàng nhớ đến ông chú mù lòa và thấy mình bắt nhẩn bỏ đã bỏ đi. Nhưng Mây còn được chút an ủi là bà Tuyết Hoa đã giữ lời hứa với chú Mây không phải lê lét đi xin của bố thí của người ta.

- Mây à. Ba má Mây ở đâu há?

Mây nhìn Mai, cô bé chúm chiếc miệng nhỏ nhẩn ra đáng hỏi han tò mò. Mây băng khuâng nhìn ra cửa sổ. Trong trí nhớ mịt mù không có một gợi ý nào về hai tiếng nói thân yêu đó. Mây lắc đầu:

- Mây không biết. Chú nói ba má chết hết rồi, hồi Mây còn nhỏ.

Mai nhìn Mây ngạc nhiên:

- Mây hông biết... Còn ba Mai chết lâu rồi, hồi Mai học lớp ba lận. Ba Mai hiền mà trẻ lắm. Để Mai lấy tập ảnh Mây coi nghe. Mây lấy giúp Mai đi, cái quyển bìa màu nâu đỏ ở trên đầu tủ chỗ mấy quyển sách hình...

Mây đứng dậy.

- Đó... bên cạnh Mây, quyển nâu nâu... Đúng rồi.

Mây và Mai chụm đầu vào nhau xem hình. Những trang hình lật qua kèm với lời giải thích của Mai.

- Đó ba mình đó, thấy hông... hồi đó ba làm ở Bộ Thông Tin đó, ba hiền và hay cười lắm. Chuyên môn dẫn Mai đi chơi hoài à... Cái này là hồi ba với má dẫn Mai đi Sở thú đó...

Mây chỉ vào hình một cậu bé miệng méo xệch vì khóc hỏi:

- Ai đây vậy Mai.

Mai cười khúc khích:

- Anh Văn đó, để bữa mô Tết ảnh về cho biết. Hồi đó ảnh chuyên môn đánh dọa Mai hoài. Tham ăn một cây.

- Bây giờ ảnh lớn chừng nào rồi?

Mai ríu rít lật nhanh tập ảnh:

- Đằng sau này nè. Bây giờ ảnh học gần lên đại học lận chớ ít chi.

Ảnh lớn quá trời mà cưng Mai lắm.

Mai chỉ vào hình ảnh một thanh niên đứng tươi cười dưới thông trên ngọn đồi.

- Mỗi lần Noel đó, ở Đà Lạt về, khi nào ảnh cũng đem theo một cành thông xanh ngắt hà về làm cây noel, với lại nhiều trái lắm. Tết này ảnh về ảnh mua mút mận cho Mai đó. Mai có viết thư kể chuyện Mây đó. Để coi thế nào khi về ảnh cũng có quà cho tụi mình...

* * *

Bà Tuyết Hoa đẩy chén sang một bên, uống một ngụm nước rồi nói với con:

- Anh Văn Tết nay không về được. Bác Hải đi ngoại quốc nhờ nó ở nhà trông chừng nhà giúp...

Mai bỏ muỗng xuống kêu lên:

- Con không chịu đâu. Anh Văn hứa mua quà cho con mà, ảnh hứa mua quà cho Mây nữa.... Mẹ nói ảnh về đi mẹ. Kệ bác Hải. Bác xấu quá.

Bà Tuyết Hoa cười với con:

- Bác Hải biết thư năn nỉ mẹ đây này. Văn nó cũng viết thư cho mẹ, quà thì nó đã gửi đi rồi nhưng chưa tới.

Nước mắt Mai trào ra. Cô khóc thút thít. Bà Tuyết Hoa kêu lên:

- Ở không biết xấu hổ. Có Mây ngồi đó mà không xấu hổ. Lớn rồi cứ tưởng nhỏ nhít gì.

Bữa cơm xong, vào phòng rồi mà Mai vẫn còn khóc. Cô bé cứ kêu lên là anh Văn ghét không muốn về nhà vì cô bị què quặt xấu xí. Ai làm điều gì không vừa ý, Mai đều đổ cho tội ấy. Bà Tuyết Hoa dỗ mãi không được, cuối cùng bà kêu Mây vào với Mai. Và bà hứa chiều nay sẽ đi bưu điện lãnh quà cho Mai. Mây phải an ủi, vỗ về một lúc sau Mai mới nguôi ngoai.

Buổi trưa của những ngày cuối năm âm hấp nóng.

Mặc dù có quạt trần nhưng không khí vẫn không loãng ra được chút nào. Mai đã thiêm thiếp ngủ. Chỉ còn Mây trần trở trên chiếc nệm nóng. Sự thay đổi đột ngột của cuộc sống, của sự giao thiệp tạo trong Mây những cảm giác, những ý tưởng hỗn loạn. Trừ những khi ngồi một mình nói chuyện với Mai, Mây quên đi, Mây chỉ nhớ Mai là một người đáng thương, Mai gần và giống với những đứa bạn học và Mây quên rằng Mai là con của chủ. Chỉ khi nào đối diện với bà Tuyết Hoa là Mây thấy ngại ngùng. Mỗi lời nói thốt ra phải cân nhắc thế mà vẫn ấp úng. Mây không biết là mình sẽ chịu được cuộc sống như thế này trong bao lâu nữa. Tâm hồn mộc mạc chơn chất của Mây có thích hợp được với căn biệt thự tráng lệ này chăng?

Mây đắm đắm nhìn tàn cây trứng cá qua cửa sổ. Những hạt chính đỏ mọng tươi trong nắng vàng buổi trưa. Mây nhìn vậy mãi cho đến lúc màu nắng trở nên chói chang, mắt xốn xang, rồi nhắm lại. Trong giấc ngủ chập chờn, Mây mơ thấy mình đang hát trong một tiệm ăn và trước mắt là những món ăn ê hề ngon ngọt.

Khi Mây thức dậy thì bà Tuyết Hoa đã đi ra bưu điện để nhận bưu

kiện. Mây đánh thức Mai dậy, dìu Mai lên chiếc xe lăn. Cả hai đưa ra ngòi ngóng đợi ở lan-can. Chỉ chừng mút xong một viên kẹo chanh, bà Tuyết Hoa đã về nhà. Trên tay bà mấy cái thơ và một gói quà lớn. Mai vỗ tay như đứa trẻ. Mây cũng vui lên khi nghĩ đến phần quà của mình. Lúc tiếng dép bà Tuyết Hoa động ở cầu thang. Mai đã la lên:

- Anh Văn gọi cho con cái gì đó me...

Bà Tuyết Hoa tươi cười giơ cao cái gói:

- Cái thằng gọi cái gì hồng biết, sao nhiều quá trời, để mẹ mở ra xem.

Mai la lên:

- Không, để con mở, mẹ để con mở..

Bà Tuyết Hoa chiều con, mỉm cười nói với Mây:

- Cháu phụ em mở quà đi. Gớm mười bốn, mười lăm tuổi đầu mà cứ làm như nhỏ lắm đó.

Mây và Mai lúi húi tháo tung những sợi chỉ buộc. Gói quà được gói kỹ lưỡng, ba bốn lần giấy dày. Mai cứ nói liên miện.

- Cái gì mà gói kỹ lưỡng quá không biết.

Khi tấm giấy hoa lộ ra rực rỡ. Mai cười thật tươi:

- Con cá với mẹ là có mút mặn nè. Món đệ nhất khoái của Mai đó.

Và có mút mặn thật. Mút mặn đỏ tím ngọt ngào trong cái thau nhỏ trong vắt. Bên cạnh một bao ny-lông đầy mặn tươi.

Mấy con chim, nhà sàn làm bằng hoa thông và gỗ thông đánh vẹt-ni bóng láng. Một gói hoa bắt tử trắng vàng đỏ tía. Mai mở ngay lọ mút mời mẹ, mời Mây rồi tự bỏ vào miệng mình một trái. Bà Tuyết Hoa đi xuống nhà dưới. Mai và Mây cúi mũi đọc cái thơ. Mai xé bì thơ lòi ra đọc.

- Anh Văn có gửi thư riêng cho Mây nè.

Mây ngạc nhiên. Nàng run run cầm tờ giấy mềm trắng. Nét chữ xanh bay bướm. Bức thư đầu tiên trong đời đến với Mây giữa môi trường và hoàn cảnh không ngờ. Mây lẩm nhẩm đọc:

Cô Mây

Tôi được thư của em Mai cho biết cô đang là người bạn mới của em tôi và sẽ giúp đỡ em tôi trong suốt thời gian nó trị bệnh. Tâm trạng của những cô bé, tuổi thích chạy nhảy mà phải ngồi một chỗ chắc sẽ u sầu lắm. Nhờ cô mang lại cho em tôi chút tin sống và niềm vui. Cô đừng nghĩ ngợi gì cả. Mẹ tôi rất vui mừng khi cô bằng lòng đến nhà tôi. Mai khen cô lắm, nhất là nói cô có giọng hát thật hay. Rất tiếc, Tết này tôi không về thăm nhà được. Gửi biếu cô chút quà mọn Đà Lạt. Chúc cô vui khỏe.

Tuấn Văn.

Mây xếp bức thư lại, rồi mở ra, rồi đọc lại. Lời lẽ phép lịch sự Mây chưa bao giờ nghe. Mây ngờ ngẩn không tin đó là chuyện thực. Mây cố tìm trong mấy giòng chữ lời nào mĩa mai Mây, mĩa mai cái chức vụ, nói đúng ra như một kẻ giúp việc may mắn. Nhưng không, lời thư chân tình như người thân thiết. Mây rơm rớm nước mắt. Mai ấn vào tay Mây một cái nhà sàn bằng gỗ thông. Dưới sàn nhà có ghi câu thân tặng cô Mây. Tiếng cô êm đềm quá. Từ trước đến giờ Mây chỉ nghe kêu con Mây, con nhỏ và cùng lắm bạn bè kêu tên hoặc tở hoặc mày, chứ không ai gọi Mây bằng một danh từ lịch sự như vậy, người lớn như vậy. Tám gương soi trên tường hắt bóng Mây với mái tóc dài. Mây đưa tay vuốt nhẹ mái nhà sàn. Món quà thật đẹp thật sang.

- Anh Văn viết gì vậy Mây. Cha, thơ viết cho Mai ảnh ngạo quá trời. Được để nghỉ hè rồi biết tay ta.

* * *

Những ngày Tết qua mau chóng. Thời tiết đã bắt đầu nóng bức trở lại. Bà Tuyết Hoa mượn thầy về nhà dạy kèm cho con gái, luôn thể kèm Mây. Bà cũng mượn luôn một cô giáo dạy nhạc và đàn dương cầm. Mặc dù giờ học nào cũng có mặt Mây, nhưng Mây cũng biết giới hạn quyền lợi mà mình được hưởng. Mây không dám đụng đậy tới cây đàn đẹp để luôn luôn phủ khăn nhung đỏ khi đóng kín và để lộ ra những phím trắng hình chữ nhật nổi nà sang cả. Những giờ học chữ, bà Tuyết Hoa ép Mây vào ngòai học với Mai bởi vì Mai hay nản. Gặp bài tính khó, hoặc bài luận học búa, Mai rớm nước mắt bỏ cuộc ngay. Có Mây, Mai ráng sức hơn, cố gắng hơn. Riêng những giờ dạy đàn, dạy học, Mây trở nên một người thừa. Khi thì Mây ra ngòai một góc ở ban-công, khi thì ngòai một góc nhà. Người dạy nhạc chỉ dạy cho một người và bà Tuyết Hoa cũng không muốn Mây học vì ít ra Mây cũng không phải là Mai hoặc Văn. Nhưng tận trong thâm tâm Mây, những tiếng đàn êm ái kia có sức quyến rũ thậm tệ. Mây ước ao được một lần nhấn mấy ngón tay cứng nhắc của mình lên mấy phím đàn mát lạnh đó. Một lần thôi. Nhưng Mây cũng không dám ngay cả khi tất cả đều vắng nhà hoặc đôi khi Mai kêu Mây tới đàn thử. Lòng ham muốn vẫn không che giấu được khoảng cách giữa Mây và chiếc đàn sang trọng. Ngòai ở góc nhà, nghe tiếng đàn vọng ra, Mây tủi thân hết sức. Cho mình ở địa vị của Mai nhỉ. Được đàn được hát theo tiếng đàn. Ôi biết bao sung sướng.

Hôm nay, cũng như mọi ngày, Mai được đưa đi trị bệnh. Căn nhà vắng lặng. Chị bếp rút xuống dưới làm bữa cơm chiều. Mây lén đem những bài học về nhạc lý của Mai ra học. Mai chép lại vào tập vở nhỏ của mình những nốt nhạc, những định nghĩa, cung bậc. Đáng lẽ Mây

không làm chuyện xấu xí này nếu Mây không nghe được câu chuyện của cô giáo dạy nhạc và Mai. Hôm đó, Mai lười học nhạc lý, bài trả không thuộc, bài làm cũng không. Cô giáo hỏi tại sao Mai trả lời không thích học vì khó và không thích thú. Cô giáo trả lời:

- Em phải biết nếu em chỉ học đàn hoặc học hát mà không am tường nhạc lý thì cũng xem như bỏ đi.

Mai cãi lại:

- Sao chị Mây không học chi hết mà hát hay quá trời.

Cô giáo cười bảo:

- Chị Mây hát, có nghĩa là Mây biết hát, chứ Mây hát mà không trúng nhịp, không trúng giọng thì làm sao thành tài được. Có một giọng tốt chưa đủ, còn phải trau dồi nhạc lý nữa. Chị Mây hát với em nghe chứ làm sao hát cho mọi người nghe được. Còn giỏi lắm là hát đúng, nhưng đó là nhờ bắt chước ở máy phát thanh, có khác nào con két biết nói tiếng người.

Con két biết nói tiếng người. Mình hát như một con vẹt, Mây công nhận mặc dù hơi tức tức. Mây nhớ đến những lần nghe hát ở máy phát thanh rồi nhái theo, hoặc mua một bản hát về nhờ mấy đứa bạn hát để bắt chước. Những bài hát đã nghe qua nhiều lần thì khi tập rất dễ dàng, chẳng khó khăn gì. Tại sao mình không lắng nghe cô dạy nhạc giảng bài cho Mai nhỉ. Cứ xem như là đang học vậy. Biết đâu rồi mình giỏi, mình có công ăn việc làm, mình không còn phải đi giúp việc cho ai nữa.

Mai nhớ đến những bài đọc Việt văn kể chuyện có những người học trò nghèo quá đến độ không có tiền mua dầu đốt đèn phải quét lá khô đốt lên học hoặc bắt con đom đóm bỏ vào chai lấy ánh sáng, có người khoét thủng vách đón ánh đèn nhà bên hắt qua. Sống khổ cực

như thế mà họ cũng có chí học hành cho đến lúc nên người. Mây lại nhớ câu chuyện cổ tích Thoại Khanh-Châu Tuấn. Chàng Châu Tuấn nhà nghèo không có tiền trả tiền học, hàng ngày thường đến ngồi ở hiên trường để lắng nghe tiếng giảng bài từ bên trong vọng ra. Về sau thi đậu đến Trạng Nguyên.

Người ta có chí thì nên. Mây cả quyết với lòng. Cứ học đại, biết đâu mình chẳng là ca sỹ. Những lúc mơ mộng một mình Mây thấy lòng phấn khởi vô cùng. Biết bao ca sỹ tài tử nổi danh bây giờ trước kia chẳng là thợ sửa xe, người ở đợ, hoặc gánh nước mướn. Nghĩ thì nghĩ, mơ gì thì mơ nhưng sao Mây thấy khó quá. Nhiều bữa khi hát hồng suốt đêm với Mai trong phòng, Mai thường kêu đùa Mây là ca sỹ của gia đình Tuyết Mai. Ca sỹ tại gia. Nói xong hai đứa lại lăn ra cười rũ rượi.

Thấm thoát thế mà Mây đã sống với gia đình bà Tuyết Hoa được hơn nửa năm trời, 9 tháng, 9 tháng so với nhịp sống bình thường thì chẳng có gì thay đổi. Nhưng đối với Mây, 9 tháng thời gian đó đã trùm phủ, đã lột xác Mây khỏi cái vỏ ngớ ngẩn quê mùa. Mây lớn hẳn lên và cao nhanh. Giá đứng so với bà Tuyết Hoa, Mây cao gần bằng bà rồi. Mái tóc dài lỏa xõa ngang lưng tạo Mây một dáng đẹp thiếu nữ. Nước da hồng hào hơn, cử chỉ khoan thai hơn. Mây đúng là một cô gái đến tuổi dậy thì. Bà Tuyết Hoa trong một bữa cơm đã hỏi đùa Mây:

- Bác nghi cháu không phải 15 tuổi quá, ít nhất là 16 tuổi. Trông cháu lớn tợn, khác hẳn hôm gặp cháu.
- Tháng trước cháu về thăm nhà, chú cháu cũng bảo vậy. Chắc tại cháu mau cao quá.

Mai cười khúc khích:

- Như cò ấy.

Bà Tuyết Hoa nhìn con thoáng một chút buồn qua ánh mắt. Lẽ ra Mai cũng lớn và trở nên một thiếu nữ như Mây vậy, nhưng đôi chân tê liệt đã khiến Mai không lớn nổi. Đôi chân như cuốn mất sinh lực của Mai. Chữa trị đã lâu nhưng đôi chân ấy vẫn bất động. Từ một tuần nay bà đã đem Mai đi châm cứu với một y sỹ Nhật Bản. Không biết là lối chữa mới này có giúp đỡ được con bà chút nào không? Mai nhìn bà Tuyết Hoa cười:

- Mẹ chả ăn gì cả.

Bà Tuyết Hoa bưng bát cơm lên nói chuyện với con âu yếm:

- Rồi con sẽ lớn như chị Mây, vì con nhỏ tuổi hơn. Khi đó, mẹ mừng lắm.

Mai nháy mắt với Mây nhìn mẹ:

- Mẹ mừng, nhưng thế mẹ có biết cái gì sắp xảy ra không?

Bà Tuyết Hoa ngơ ngác.

Mây đỡ lời:

- Sắp đến sinh nhật của Mai đó bác.

- Trời ơi, tưởng cái gì, mẹ sửa soạn hết tất cả rồi đó. Chỉ sợ như năm ngoái, tiệc tùng xong, con chả chịu ra dự gì cả. Nhân vật chính nằm khóc trong phòng. Năm nay thì sao? Có làm mẹ buồn nữa không.

Mai cười nhẹ:

- Có chị Mây, con nhứt định ra. Nhưng mẹ hứa với con là không mời nhiều người như năm rồi nữa. Con ghét đông người lắm. Bà Tuyết Hoa đứng lên ra tủ áo lấy ra mấy xấp vải. Bà lại bàn đưa cho Mai hai xấp và Mây một xấp.

- Để hai đứa may áo bạn hôm sinh nhật Mai đó.

Mây nhìn xấp vải mịn màng, cảm động thốt lời cảm ơn. Lăn vải màu ngọc thạch sáng rỡ. Mai tíu tít.

- Má kêu chị Lan tới may áo cho tụi con đi. Chị Lan hay tới lãnh áo may ở đây lắm Mây. May mi-ni nghe Mây.

Mây đỏ mặt ngồi im. Từ nhỏ đến giờ Mây chưa bao giờ được xỏ tay vào một cái áo dài. Tiếng Mai tíu tít vui mừng:

- Mẹ mua cho con màu vàng đẹp ghê.

Bà Tuyết Hoa cười:

- Con bé khéo nịnh

- Thiệt mà mẹ... nhưng...

Mai xịu mặt xuống, cô bé nhìn đôi chân mình và ý thức được tấm áo dù đẹp vẫn không thể khoe được tà áo tha thướt. Bà Tuyết Hoa biết ý ngồi xuống bên con nói sang chuyện khác:

- Không biết thằng Văn có về không? Thế nào nó cũng gởi hoa xuống kịp ngày. Con viết thư cho anh chưa?

Mai gật đầu:

- Con viết thư cho anh Văn rồi. Thôi con đi ngủ một chút. Bà Tuyết Hoa đẩy xe vào phòng Mai. Mây bấm chuông kêu chị bếp và hai người im lặng dọn dẹp bát đĩa. Từ trong phòng vẳng ra tiếng khóc nhè nhẹ. Chị bếp nhìn Mây lắc đầu thương hại.

Nhưng rồi ngày sinh nhật Mai vẫn đến. Năm nay, theo lời chị bếp sinh nhật Mai không rầm rộ như năm trước. Chắc tại cô Mai không thích vậy. Mây tò mò:

- Tại sao vậy chị bếp?

Chị bếp vừa thụt kem làm mặt cho chiếc bánh sinh nhật vừa trả lời:

- Cô ấy không thích mấy bà bạn của bà chủ nhà. Ai đời tới chơi mà cứ hỏi thăm chân răng của con người ta hoài. Lại bày đặt nhảy nhót

nữa.

Mây ngạc nhiên:

- Bà chủ chịu à?

Chị bếp con con:

- Chịu gì mà chịu. Đầu tiên thì họ còn nhớ là sinh nhật của cô Mai.

Đến khi bánh sinh nhật hạ xuống rồi, họ quên mất. Cô ấy không thêm dự, cứ khóc lóc vì tủi thân hoài.

- Sinh nhật năm nay mời ít hả chị bếp.

- Ừ, chỉ độ mười người bạn thân và đứng đắn của bà Tuyết Hoa, mấy người đã chữa bệnh cho cô Mai. Họ đang hoàng đế thương lắm. Cô Mai cũng mến họ ghê.

Có bước chân vội của anh Tài. Anh ấy vừa ở ngoài phố về. Giọng anh oang oang:

- Cậu Văn gửi hoa hồng về cảm bình sinh nhật cô Mai nè. Có mứt mặn cho cô Mai nữa. Có quà cho cô Mây nữa nè. Thích không.

Mây ngạc nhiên chớp mắt:

- Thiệt hông chú, tui... có quà...

Anh Tài đưa cao gói quà lên phân bua:

- Thiệt chứ chơi hả... Cậu Văn tốt lắm. Tui với chị bếp lâu lâu cũng có quà đó chứ.

Đây phần cô đây, mở ra thử coi.

Mây run run gỡ quà của mình. Một lọ mứt mặn trong veo ngon lành.

Trên miệng lọ đề: "Biểu cô Mây để cảm ơn giúp em tôi".

Mây nhìn lọ mứt cảm động vô cùng. Thoáng mơ hồ nào đó, Mây nhận thấy lòng mình có cái gì êm đềm quá, êm nhẹ như tơ trời.

Mây mời chị bếp và anh Tài mỗi người một ít mứt, xong Mây đem hoa và quà lên cho Mai đang nằm trong phòng. Thấy Mây vào Mai

kêu lên:

- Có áo mới rồi Mây. Mặc thử đi.

Mây giờ cao bó hoa và quà:

- Có quà sinh nhật của anh Văn nè Mai. Hoa hồng và mút mận.

Mai cười thật tươi.

- Năm nào anh cũng cho có chừng đó, hồi anh nói ai bảo sinh nhằm cuối tháng làm chi, hết tiền rồi, để dành vay bạn mãi mới đủ tiền mua mút đó...

Mai chỉ vào một gói lớn đặt cạnh giường trên cái tủ đệm:

- Mây lấy ra mặc thử có vừa không?

Mây ngập ngừng:

- Mai mặc chưa?

- Chưa, bỏ mặc trước đi, để tui ngắm cho.

Mây lôi ra từ gói giấy ra những tấm vải đã trau chuốt thành áo. Mây ra sau màn mặc thử. Chiếc áo dài đầu tiên bó nhẹ nhàng thân thể.

Mây thấy ngượng ngịu làm sao. Tiếng Mai giục giã:

- Xong chưa ra cho người ta ngắm mí.

Mây thò bước ra. Hai tà áo quần quít đôi chân. Mai kêu lên:

- Cha, đẹp ghê... ngó lạ quá. Bỏ ngắm trong gương coi.

Mây ngước nhìn. Trong gương không phải Mây mà là một cô gái xa lạ nào. Tóc dài đen. Má ửng hồng. Thân thể tròn trịa gọn gàng.

Không phải Mây, Mây thấy mình ngẩn người ra.

- Đẹp lắm. Bữa nay lần đầu tiên thấy bỏ mặc áo dài. Trông lạ quá...

Mẹ thấy chắc khen lắm.

Qua cơn ngượng ngịu. Mây cởi vớ áo ra và nói với Mai:

- Bây giờ đến phiên Mai mặc đi. Sinh nhật Mai chớ bộ.

Mai gạt đầu. Mây đưa cho Mai chiếc áo màu vàng. Kéo tấm màn che,

khép cửa bước ra ngoài.

- Rồi, vô đi.

Mây đẩy cửa.

- Mây đẩy giúp Mai đến soi gương đi.

Trước tấm gương. Hai tà áo dài bất động lầu nhàu trên đôi chân bệnh. Mai cúi mặt không nhìn mà quay ra sau buồn rầu bảo Mây:

- Xấu quá phải không Mây. Mai mặc cái gì cũng xấu hết.

Mây thốt lời an ủi:

- Tại Mai chưa sửa áo cho ngay ngắn chớ. Này nhé tà trước bỏ
thông che đôi chân. Mai ngồi yên trên ghế có khác chi cô gái đang
ngồi đâu. Đó Mai nhìn xem. Đâu có gì.

Mai nhìn vào gương.

- Cũng được. May mà chị Lan may cho Mai tà dài đủ che chớ không
mấy bà nội tới cứ nhìn trừng trừng vô chân Mai đến khiếp.

Mây cười:

- Ai mà nhìn. Mai ráng chữa bệnh, châm cứu như mẹ nói đó có thể
lành được đó.

Mai thất vọng:

- Mấy năm rồi chớ phải mấy tháng đâu Mây. Mai chẳng hy vọng chút
nào hết.

- Bộ Mai hồng đọc báo thấy mấy người bại cả mấy chục năm rồi mà
còn cứu sống kịp đó sao.

- Từ bữa châm cứu tới giờ Mai chẳng thấy chi hết...

- Thì cũng từ từ chớ thuốc tiên sao mà mau vậy.

Mây đổi giọng an ủi:

- Kỳ này, Mây thấy Mai khỏe ra đó. Ráng đi, biết đâu Mai khỏi bệnh
hai đứa mình đi chơi ngoài phố phải vui không.

Mai nghe an ủi cũng đỡ buồn, lắng qua chuyện khác:

- Hôm qua bồ hứa sẽ hát. Rồi bồ tập bài nào chưa. Mẹ có mượn ban nhạc của bác Mai đó. Bác ấy có phòng trà...

Mây la lên:

- Trời ơi, Mây có biết hát với nhạc nhiệt chi đâu. Rồi... chắc Mây hông dám ra quá...

Mai cười:

- Nhạc thì nhạc chớ sợ gì. Mây hát hay thấy mờ.

Mây rên rỉ:

- Chó cắn mèo kêu chớ hay cái nỗi gì. Mây tưởng không có ai nên hát cho Mai nghe thôi chớ ai dè...

- Mai hông biết, t Mây hứa rồi... mà Mây định hát bài gì đó... Có phải bài Lòng Mẹ không?

Mây thiếu não lắc đầu:

- Không phải, cái bài bữa nọ ở radio mình chép vô vở đó... Cái gì... à ...Bông hồng cài áo đó... Mà... Mây không hát đâu... Mây lạy Mai đó...

Mai hát hàm, chụm môi:

- Để hồi sau phân giải. Bây giờ tụi mình sửa soạn đi. Chắc khách sắp tới rồi đó...

- Mây, Mai sửa soạn đi... Gần đến giờ rồi.

Tiếng bà Tuyết Hoa gấp gáp ngoài cửa phòng. Mây quính lên. Ngực đánh lô tô liên hồi. Mây không biết là mình thành cái gì trong bữa tiệc đây. Chắc thành một kẻ để mua vui cho mọi người chớ gì. Ý nghĩ làm Mây tủi thân. Mây nhìn xuống tà áo trắng nếp, đôi guốc quai nhung mới ngượng ngịu dưới chân.

Cái gì cũng mới mẻ, cái gì cũng không quen. Tất cả làm Mây như

cứng người trong lớp vỏ sang trọng. Mây không dám nhận diện mình trong gương nữa. Mây bước tới sửa nẹp áo cho Mai rồi mở cửa phòng đẩy xe ra.

Tiếng nhạc bập bùng nhẹ nhàng vọng lên lẫn tiếng xôn xao. Chợt Mai dùng tay thắng xe lại. Mai ngược nhìn Mây:

- Mây ơi...

Đôi mắt Mai buồn bã. Mai nhìn đôi chân, nhìn cái cầu thang dốc. Mai đưa tay như muốn trở về căn phòng quen thuộc của mình. Mây hiểu tất cả. Mây nói thật nhỏ bên tai Mai:

- Cố gắng lên Mai. Hôm nay là ngày sinh nhật của Mai mà. Chẳng có gì phải để ý hết. Chút nữa tui sẽ hát cho bồ nghe. Chắc tui hát nhà quê lắm, nhưng tui cố, cố...

Mai nắm lấy tay Mây. Mây bấm chuông, chị bếp giúp Mây chuyển chiếc xe xuống lầu.

Mắt Mây hoa lên vì những ngọn đèn sáng choang, bởi những tấm áo đất tiền đủ màu sắc, bởi hàng trăm tiếng nói xôn xao. Nhiều bóng người hòa lên đằng trước, đằng sau, chung quanh.

- Mừng sinh nhật cháu.

- Mừng sinh nhật Mai.

- Chúc cháu mau khỏe. Khi nào khỏe chú bao đi ăn...

- Nào... Mai khai mạc đi nhé...

Chiếc xe bị đẩy về phía trước. Mây đứng lạc lõng giữa mọi người, ở một góc nhà. Tất cả xa lạ. Cả Mai, cả bà Tuyết Hoa. Ban nhạc cử một bản nhạc êm dịu.

- Mây đây, Mây ơi ra giúp Mai một chút đi.

Mây vẫn đứng nguyên một chỗ. Nhiều người tiến lại. Chiếc bánh được cắt xong. Bà Tuyết Hoa hân hoan nâng ly. Chị bếp dúi vào tay

Mây một ly nước lạnh ngắt.

Mai nói gì nhỏ nhỏ với mẹ. Bà Tuyết Hoa gạt đầu, tiến lên micro nhắc đầu máy đưa cho Mai. Gian phòng chợt yên lặng. Tiếng Mai run run:

- Dạ thưa các bác, các chú, dì, anh chị. Hôm nay là ngày sinh nhật của cháu...

Mai ấp úng đưa mắt nhìn mẹ. Bà Tuyết Hoa đến gần. Mai tiếp tục:

- Hôm nay, cháu chẳng mời một những bạn nào hết. Chỉ trừ một người bạn rất thân là chị Mây. Chị Mây có một món quà quý tặng cháu, nhưng cháu muốn các bác cùng thưởng thức với cháu cơ...

Mây.. Mây...

Tim Mây như muốn đập vỡ toang cả lồng ngực. Chưa gì Mây đã thấy hai đầu gối run run, đi không muốn nổi. Chiếc xe lặn lại gần. Mai nắm tay Mây.

- Mây hát tặng Mai sinh nhật đi.

Hàng chục cặp mắt đổ dồn vào Mây. Mây xấu hổ chỉ muốn độn thổ hoặc chạy biến lên lầu. Bà Tuyết Hoa dịu dàng:

- Cháu hát đi, cho Mai vui..

Thoáng chốc Mây nhớ lại nhiệm vụ của mình. Ở cạnh Mai và làm cho Mai vui. Mây nhìn bộ quần áo mình đang mặc. Một chút tủ thân trào lên mắt. Mây nhìn Mai. Đôi mắt Mai mở lớn chờ đợi thân ái.

Gương mặt, đôi chân của Mai làm Mây quên tất cả. Mây ngập ngừng đón lấy micro. Vật sắt lạnh lạ lùng trong tay làm Mây lúng túng. Mai kéo Mây ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh:

- Mây ngồi đây nè, để Mai cầm máy cho..

Mây hít vào một hơi dài để lấy can đảm. Dàn nhạc dạo những nốt nhạc đơn sơ. Mây cất tiếng:

- Một bông hồng cho anh. Một bông hồng cho em. Cho những ai

đang còn mẹ, để lòng vui sướng hơn. Nếu mai này mẹ hiền có mất đi...

Mây quên tất cả. Quên mọi người đang đứng trước mặt. Quên cả Mai, bà Tuyết Hoa, cả dàn nhạc đang luống cuống vì không hòa theo được. Mây hát theo ý Mây, theo điệu mà Mây học được. Tiếng hát cao vút...

Trong bầu không khí im lặng, tiếng hát Mây dứt xuống một nốt nhạc trầm rồi đưa lên cao, cao và nhẹ như hơi gió thoảng.

Cả khách đến dự vỗ tay tán thưởng. Những tiếng vỗ tay khác hẳn với những tiếng vỗ tay rời rạc, ơ thờ trong tiệm ăn. Trong phút chốc, Mây thấy rõ ràng sự khác biệt giữa việc hát để mua vui và hát để cho mọi người thưởng thức. Mây sung sướng cảm động đến nỗi ngồi im ra như phong đá. Mai nắm tay Mây giựt giựt cảm ơn. Bầu không khí lại trở lại ồn ào. Rượu, nước ngọt được trao qua trao lại liên tiếp. Chiếc bánh được chia ra. Mây ngồi một góc thưởng thức chiếc bánh, công của chị bếp, cạnh anh Tài.

- Mây ơi, ra đây Mây...

Tiếng Mai gọi. Mây nhón nhạc nhìn. Chị bếp chỉ:

- Cô Mai ngồi ở đằng sau chậu hoa hồng đó.

Mây rụt rè đi đến. Thấy Mây, Mai nói với người đàn ông đứng tuổi ngồi cạnh mình:

- Mây đó bác.

Mây cúi đầu chào ông ta. Người đàn ông vui vẻ kéo chiếc ghế cạnh chỉ cho Mây ra dáng bảo ngồi. Mai kéo Mây ngồi xuống.

- Đây là Bác Tân Phong, chủ nhà hàng ca nhạc Thiên Nga. Mai kêu Mây lại để bác Phong nhận xét về tiếng hát của Mây đó.

Mây bẽn lẽn cúi đầu đáp ứng:

- Trời ơi... Mây.. Mây... hát đâu có ra cái hồn gì...

Ông Tân Phong mỉm cười nói:

- Cháu khiêm nhường quá cũng không được. Bác phê bình thẳng thắn lắm, không thiên vị, tăng bớt ai đâu. Cháu có giọng lắm...

Mây ngẩng đầu lên nhìn thẳng:

- Thưa bác, cháu chỉ hát được thôi..

Ông Tân Phong gật gù:

- Cháu có thể theo đuổi ngành ca nhạc được nếu cháu được trau luyện kỹ càng và được hướng dẫn đàng hoàng. Hồi nãy, nghe cháu hát, bác có nhận xét là cháu hát được, có giọng, nhưng nhạc lý không vững, lỗi ngân không đều, hay đứt hơi và không bền hơi...

Ông Tân Phong lôi ra một hơi những khuyết điểm. Mặc dù Mây không chờ đợi ở ông Tân Phong những lời khen tốt đẹp, nhưng lời phê bình của ông làm Mây thất vọng vô cùng.

Tiếng Mai đỡ lời:

- Bác ơi, chị Mây chị thích ca nhạc lắm. Cháu mong về sau chỉ sẽ là ca sỹ nổi tiếng..

Ông Tân Phong gật gù:

- Có gì là khó, biết bao ca sỹ nổi tiếng trên thế giới hoặc là ở nước ta đã có một dĩ vãng khổ cực. Có người làm nghề lái xe, tài xế xe vận tải, hoặc là cô bé gánh nước mướn, hay là một cô gái quê ở làng. Họ cũng nhờ thiên tài một phần nhưng lớn theo bác nhận thấy là do sự cố gắng nhẫn nại của họ. Riêng với cháu, bác thấy cháu cần tập luyện thật nhiều...

Mây nhẹ thở dài. Câu an ủi suông không làm Mây quên được những trở ngại khó khăn của cuộc sống. Mây thấy mình ao ước vu vơ quá. Đó chỉ là ao ước. Mà ao ước thì mấy khi thành sự thật.

- Cháu có thật tình thích theo đuổi ngành ca nhạc không?

Ông Tân Phong hỏi Mây. Mây ngẩng đầu lên nhìn ông rồi lại cúi xuống. Hình như trong Mây có một giòng máu nào chảy rần rạt qua thái dương, kể chân tay. Mây nghe người nóng lên một ước ao mãnh liệt.

- Cháu có thích không. Cháu cứ nói thật đi rồi bác biết được điều gì bác sẽ chỉ dạy cho. Dù sao nghề làm chủ phòng ca nhạc vừa rèn luyện ca sỹ cũng đủ để bác giúp cháu vài ý kiến.

Mai nói thêm:

- Bỏ thích thiệt không cứ nói đi. May ra...

Mây vờ ve tà áo dài. Mây cố gắng diễn tả hết ý mình.

- Dạ... cháu hồng biết tại sao cháu lại thích hát. Thiệt tình cháu có thể đi buôn đi bán khi cháu có vốn, nhưng hình như cháu thấy thích thú khi được hát, được ca bác à. Cháu nghèo quá, lại dốt nát nên không dám nghĩ với cái gì nó rục rở quá, nó đẹp quá..

Ông Tân Phong hỏi thêm:

- Cháu học tới đâu rồi:

- Dạ, dạ,.. biết đọc biết viết biết làm toán.

Mai nói hốt:

- Mây học chung với con đó bác. Chỉ học hết lớp nhứt rồi... Mẹ cháu thuê thầy về dạy chung hai đứa đó.

Ông Tân Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bác nói thiệt, nhưng cháu cũng đừng xem đó mà thất vọng. Muốn thành một nghệ sỹ ca nhạc đúng nghĩa, biết hát không chưa đủ, còn phải có một trình độ học vấn vừa phải nữa.

Cháu còn trẻ, bây giờ cháu cứ cố gắng học đi, vừa mở mang văn hóa, vừa trau dồi ca nhạc. Nếu cháu cố gắng, với giọng hát của

cháu, cháu có thể thành công được.

Ông Tân Phong nói vậy, nhưng Mây nghe không khác gì câu nói là cháu còn dốt lắm, cháu không đủ tiêu chuẩn để ôm mộng ca nhạc đâu. Lòng Mây thất vọng tràn trề. Mắt rưng rưng Mây chỉ muốn đứng dậy tìm chỗ vắng để giấu bớt nỗi hờn tủi và xấu hổ. Tiếng Mai xa vời:

- Bác có cách nào giúp Mây trau dồi ca nhạc không bác.

Ông Tân Phong ngập ngừng. Mây kêu lên:

- Mai... đừng... Mây...

Ông Tân Phong gạt ngang.

- Bác sẵn sàng lắm. Lớp dạy ca nhạc của bác mỗi năm đều có mở kỳ thi để tuyển học viên. Cháu Mây ráng trau dồi nhạc lý, văn hóa, nếu thi vào đậu, bác sẽ giúp cho một học bổng.

Mai ngạc nhiên:

- Phải thi vào hở bác? Trường của bác, thì bác cứ cho chị Mây vào có sao. Bác có quyền mà.

Ông Tân Phong lắc đầu:

- Quen biết đều không có nghĩa là cái gì bác cũng giúp được hết.

Cháu Mây muốn được thu nhận vào trường trước hết phải chứng tỏ là mình có khả năng và năng khiếu cho các giáo sư biết. Bởi vì đâu phải Mây chỉ vào rồi thôi. Mây còn phải học thêm hai năm nữa với nhiều người...

Cảm thấy tự ái bị va chạm mạnh. Mây đứng bật dậy, cổ kèm lòng cúi đầu chào ông Tân Phong và nói với Mai.

- Thôi Mai ạ, chớ nên làm phiền Bác Phong. Vả lại, Mây chẳng có tài cán gì cả. Mây thích là thích vậy thôi chớ làm sao mà.. Thôi để Mây lên lầu dọn dẹp phòng.

Không đợi Mai trả lời, Mây đi nhanh lên cầu thang. Một mình trong

gian phòng yên lặng, Mây gục đầu lên thành cửa sổ gặm nhấm nỗi thất vọng của mình. Nỗi mơ ước sâu kín nhất trong lòng cô gái nghèo nàn bị vỡ tung. Lần bộc lộ là lần mở ngỏ để thấy trước mắt vô số chông gai.

Nước mắt nhỏ giọt xuống tay lạnh ngắt. Mây nhìn lên trời xa, những ngôi sao chiều lấp lánh vời vợi như những mơ ước của mình. Từ ngày được bà Tuyết Hoa chú ý đến giọng hát đưa về nhà bầu bạn với con gái. Mây có cảm tưởng như mình sẽ khá hơn nhờ cái giọng hát trời cho. Những ngày đầu, ý nghĩ đó chỉ đến bằng những nét đan thanh nhạt, thấp thoáng qua tiềm thức. Nhưng dần dà, ngày tiếp nối, qua những lời khen tặng rói rít của cô bạn nhỏ, Mây đã vẽ ra tương lai của một tiếng hát, cái tương lai rực rỡ thoát khỏi cái vỏ cực khổ hiện tại và niềm hy vọng của Mây được cấu thành trong ngôi biệt thự màu hồng này. Bây giờ, ngôi biệt thự đã mở cửa. Ánh sáng soi tận cùng hang hốc, Mây thấy mình tầm thường như mọi người, không những tầm thường như mọi người mà còn rơi hẳng xuống thấp hơn vì thực chất cuộc sống của Mây cũng đã ở tầng cấp thấp nhất đời người.

Ông Tân Phong đã xé mở cái bọc. Mây thấy mình trong gương với một bề ngoài thật khác lạ, xinh đẹp, tóc dài, trung lưu, nhưng đâu đó vẫn có con bé Mây hát dạo xin ăn ngày nào.

Tiếng còi xe, tiếng bánh xe nghiêng lạo xạo trên nền sỏi. Khách dự tiệc đã về. Mây lau vội nước mắt, thay áo cánh xuống nhà dưới phụ dọn dẹp với chị bếp. Mai cũng đang lảng xảng với những món quà gói giấy hoa bầy chật một góc bàn. Chị bếp tới cạnh Mây tươi cười: - Cha, hồi nãy em hát hay đó chứ. Bài hát nghe cảm động ghê, làm chị nhớ bà già của chị quá. Bả ở dưới quê riết cả năm mới về thăm

nhà được một lần.

Mây cười buồn:

- Chị có mẹ để về, chứ em chẳng có ai hết.

- Mây, Mây đâu rồi... Mây... Mây...

Tiếng kêu gấp rút của bà Tuyết Hoa vang ở ngoài cổng. Mai lăn chiếc xe nhanh về phía Mây. Mây ngỡ ngàng một phút. Linh tính như báo có điều gì xảy đến.

- Mây Mây... mau ra đây..

Mây chạy bổ ra ngoài sân. Đôi guốc vấp tuột một bên. Mây quăng cả chiếc kia chạy chân không ra ngoài.

- Mây có bác Tư xích lô...

Không kịp cho Mây đến gần, bác Tư la lên:

- Chú Sáu chết rồi Mây à. Mây lên xe mau tao chở về.

Mây la lên một tiếng rưng rờ. Người chú độc nhất đã chết. Nước mắt ở đâu lăn ra thật nhanh. Mây vịn tay vào bờ cổng.

- Để tôi nói anh Tài đưa xe cho Mây về...

Ông Tư kêu:

- Thôi bà à... Có xe của tui đây, tui chở nó về luôn. Lẹ lên Mây, bộ đứng đó khóc hả...

Bà Tuyết Hoa dìu Mây lên xe. Bà dúi vào tay Mây một ít bạc. Chiếc xe rồ máy đưa Mây đi về phía Phú Thọ.

Cánh gió

Chương 2

Buổi chiều mùa hạ đẹp như một giấc mộng. Nắng vàng hoe trải dài trên thảm cỏ xanh, nhuộm vàng những viên sỏi trắng tròn, nhỏ

xíu ở lối đi. Cây hoa nguyệt quý thoảng hương thơm ngát tỏa ra từ những nụ hoa trắng nuột như mây trời. Bầu trời xanh chen lẫn những dãy mây hồng vàng tím tỏa ra thành hình cánh quạt. Tất cả mọi tiếng động náo nhiệt chìm mất ở khoảng vườn sau. Chỉ có tiếng gió lao xao trên lá. Mây dựa đầu vào một góc mạn. Vài cánh hoa nở muộn rơi phấn, rắc nhụy lên góc Mây. Mây trái tóc dài trên tay nhẹ nhàng rút những sợi nhụy mỏng mảnh ướp phấn nhẹ như khói và phớt màu xanh non. Đùa với tóc chán, Mây mơ mộng nhìn trời cao, rồi mất trong khoảng không mơ hồ. Lòng Mây êm như trời chiều. Một nỗi xao động dịu dàng nào đó trong lòng. Từ ngày về ở với bà Tuyết Hoa đến nay, hôm nay là lần đầu tiên Mây ngắm nhìn trời và cảm thấy cái đẹp của thiên nhiên. Khoảnh khắc, Mây thấy lòng mình lạ hẳn ra. Có một ao ước thầm kín nào đó mà không nói được thành lời. Từ trên lầu cao, có tiếng vĩ cầm dạo nhẹ nhẹ, lên cao dần cao dần rồi réo rắt. Bài Đêm Thu. Mây ngược lên nhìn khung cửa sổ có trồng chậu hoa biện lý quăn quít những hoa hồng và trắng. Tiếng vĩ cầm từ đó thoát ra. Mây mỉm cười lẩm bẩm:

- Cậu Văn.

Văn, anh của Mai, con bà chủ nhà đã nghỉ hè về nhà được gần một tuần lễ rồi. Ngay hôm đầu tiên Văn về đến nhà Mây đã có cảm tình với người thanh niên sang trọng đó ngay.

Văn thật là mộng người thanh niên lịch duyệt và tế nhị. Trước mặt Mây, Văn không hề xem Mây như một người giúp việc trong nhà, luôn luôn Văn nhắc nhở đến sự giúp đỡ của Mây với em mình, và xem Mây ngang hàng như những người bạn thiết của Mai. Tự ái và mặc cảm trong Mây bị đánh tan. Đôi lúc Mây quên mình đã từng là một người hát dạo xin ăn khắp Sài Gòn. Tuy nhiên ít khi nào Mây dám bắt chuyện với Văn ngoại trừ trường hợp Mai nhờ Mây hỏi anh mình vài điều gì đó. Đi phố về, Văn mua cho Mai một cái bánh mì thì cũng mua cho Mây một cái. Mai có một cái cặp tóc, Mây cũng được Văn nhớ biếu một cái cặp giống hệt. Thái độ của Văn gieo trong lòng Mây niềm thương kính.

Nhưng có một điều lạ, là từ hôm Văn về, Mây thấy mình lơ đãng nhiều hơn, mơ mộng hẳn ra. Đôi lúc trí óc trống không lâng lâng như sương khói, bay bổng mà chẳng vì một lý do nào cả.

Gió thổi dạt tiếng vĩ cầm của Văn càng lúc càng réo rắt. Bản nhạc đã qua đoạn điệp khúc. Mây nương theo tiếng đàn hát một mình. Đêm xuống dần, ánh trăng lan dịu dàng, đông buồn trong ánh sao, như chiếu vào mắt ta bao lạnh lùng, ru hồn ta rồi tan. Làn gió lướt thướt cuốn đưa lòng ta phiêu diêu theo mây trắng trôi lơ lững...

Mây say sưa hát, lòng rung động nhẹ nhàng. Mây mãi mê không nghe cả tiếng còi xe giục giã ở bên ngoài. Bà Tuyết Hoa đưa con đi chậm cừu về.

Bữa cơm tối sang như một bữa tiệc. Đủ tất cả các món ăn ngon. Đây là bữa cơm mừng Mai đã cử động được hai chân. Đôi chân bất động tưởng như không còn liên lạc gì được với phần trí óc, thì nay đã nhúc nhích được. Gương mặt Mai tươi như hoa. Bà Tuyết Hoa nhắc lại lời cam đoan của ông thầy Nhựt chuyên khoa châm cứu:

- Khoảng hai tháng nữa thì con Mai có thể đi được rồi. Đi chậm chậm quanh nhà. Chừng 5 tháng thì có thể đi dạo phố một hai tiếng đồng hồ và đúng một năm thì như người bình thường.

Chị bếp và anh Tài cũng được dự chung bữa cơm vui này. Mai miệng ngòm ngoàm một cái gân gà để, chị bếp nói theo:

- Bữa mô cô đi được, bà làm tiệc thiệt lớn mừng cô đi.

Bà Tuyết Hoa cười:

- Có chớ, cái đó còn hơn trúng số độc đắc nữa.

Văn cười:

- Anh em mình có châu dất dúi nhau đi coi xi-nê nữa chớ.

Mai cười thật tươi. Niềm hy vọng đã làm Mai tăng thêm sinh lực.

Cuộc sống bắt đầu có ý nghĩa hơn và Mai tha thiết mong thời gian qua thật mau.

- Nhưng mẹ phải nhờ một người tập cho Mai đi lại chớ.. Lâu ngày phải để cho chân có cơ hội di động, trở lại hình dáng bình thường được.

Bà Tuyết Hoa gật đầu:

- Có, ông Tozoki có dặn dò me là phải xoa nắn và tập đi dần mỗi ngày một ít nhứt là một tiếng đồng hồ. Thời gian đầu thì đau lắm và khó khăn, nhưng Mai phải biết nhẫn nại. Có Mây đây, đỡ em một tít. Cháu ráng giúp bác một ít lâu nữa nhé.

Mây cúi đầu:

- Đó là bồn phận của cháu mà.

Văn nói thêm:

- Con chỉ sợ cô Mây không đủ kiên nhẫn để tập cho Mai chớ. Vả lại, người tập cực lắm. Nhứt là tập cho con nhỏ nhõng nhẽo này.

Mây đưa mắt nhìn Văn trách móc ngụ ý nói. Sao anh nghĩ vậy.

Chẳng những đó là bồn phận của tôi rồi à đó cũng là để đáp lại lòng tốt của mẹ anh đối với tôi.

Văn như hiểu ý nói chữa:

- Nhưng với Mây, mẹ tôi và Mai đặt hết hy vọng vào đó. Cô dễ thương, dễ tính và chịu khó...

Bà Tuyết Hoa với tay lấy một miếng đu đủ tráng miệng. Bà ngắt ngang lời của con trai.

- Mẹ biết tính Mây rồi. Giỏi lắm.

Bữa cơm chấm dứt trong bầu không khí vui vẻ. Khi chị bếp dọn bàn xong và Mây chế thêm nước sôi từ ấm phích vào bình trà, đột nhiên Mai đề nghị.

- Chị Mây hát cho cả nhà nghe đi.

Bà Tuyết Hoa cười:

- Thôi để Mây nó nghĩ. Con nay nhiều chuyện quá. Hát hò suốt ngày.

Văn nhìn Mây cười:

- Ờ, tôi nghe Mai ca tụng giọng hát của Mây lắm. Mây hát cho Mai nghe, sau nữa có tôi nghe ké với.

Mây ngượng ngùng. Làm sao có thể cất tiếng hát được. Không biết nói sao để từ chối, Mây luống cuống nhìn Mai cầu cứu. Văn nói thêm:

- Hát hay không bằng hay hát. Tui năn nỉ đó. Để tôi đi lấy cây đàn nghe.

Thoáng một cái, Văn đã chạy ra, tay xách cây vĩ cầm. Chàng mở bao bọc, đưa cây đàn lên vuốt nhẹ. Một âm thanh nhẹ như gió thoảng.

- Bây giờ cô Mây hát bài gì nào.

Mây bậm môi, nhưng không dám từ chối vì sợ Văn giận. Song nếu hát. Nếu hát dở thì... Mây không dám nghĩ tiếp, trong khi chị bếp bồi vào một câu:

- Trời, cô Mây hát được ghê nời. Hát đi cô Mai, bữa nọ cô hát chỗ đông người còn được hưởng hồ bữa nay toàn người trong nhà cả.

- Rồi, Mây hát bài chi.

Mây nhìn Văn. Người con trai ngồi đó trong một thế cầm đàn thật đẹp. Đầu hơi cúi, tóc lòa xòa trước trán. Không có một người con trai nào Mây quen mà đẹp dễ, lịch sự, tài hoa như vậy. Thăng Sung, thăng Nhạn thua xa... Trong trí Mây chợt vẳng lại khúc đàn hồi chiều. Bài Đêm Thu. Và bỗng dưng Mây bật ra tiếng hát:

- Vườn khuya trăng chiếu, hoa đứng im như mắt buồn. Lòng ta xao xuyến, lắng nghe lời kia. Cánh hoa vương buồn trong gió. Bóng hương yêu nhẹ nhàng say, gió lay... Cảnh sương nặng trĩu...

Gian phòng im lặng. Chỉ có tiếng hát của Mây và tiếng vĩ cầm của Văn hòa nhịp. Khoảnh khắc, Mây như say như ngây theo lời hát. Trong trí Mây, một khoảng vườn khuya trăng rõ ràng soi trên lá cây. Bóng hoa lay, tiếng gió rì rào... Không có ai chung quanh, chỉ Mây với những mơ mộng đầu đời của tuổi dậy thì.

Lời cuối của bài hát đã dứt, nhưng âm thanh của tiếng đàn còn kéo dài âm vang trong không khí. Tiếng vỗ tay đồm độp làm Mây chợt tỉnh. Mây liếc nhìn Văn. Văn bỏ đàn, nhìn Mây tấm tắc:

- Mây hát hay thiệt..

Mây sung sướng lẫn xấu hổ. Má ửng đỏ. Lời khen như cánh gió đưa bổng tự ái Mây lên cao vút.

- Ấy, chị Mây hát vậy mà bác Phong nói chưa được anh, còn tập luyện nhiều nữa.

- Với Mây, hát vậy là khá lắm đó.

Mây sung sướng quay đi để giấu vẻ thẹn thù. Tim Mây đập mạnh, mạnh quá đến độ sợ người khác nghe tiếng tim mình. Mây chạy vội xuống nhà dưới, lén ra sau vườn. Mây vịn tay vào thân cây ngấu để trấn tĩnh. Khi cơn sung sướng đã qua đi, Mây thù người ngạc nhiên không hiểu tại sao lời khen tặng của Văn lại có giá trị đến thế, hơn cả lời khen của Mai, hơn cả tiếng vỗ tay của khách ngày sinh nhật. Mây ngạc nhiên vì không trả lời được, không phân tích được những tia hạnh phúc đang chảy mạnh trong lòng.

* * *

Mây mặc một chiếc áo màu hồng nhạt, óng ánh kết bởi những ngôi sao nhỏ sáng long lanh. Mái tóc dài đen chảy tràn như một giòng suối êm. Mây đứng giữa một bãi cỏ xanh. Những cây hoa chen chúc khoe rực rỡ. Mây đứng mãi trong dáng chờ đợi. Từ đằng xa vọng đến tiếng vĩ cầm réo rắt. Mây cất tiếng hát. Tiếng hát đưa theo gió, vương vít với tiếng đàn. Người kéo đàn xuất hiện, gương mặt quen thuộc với mái tóc bời bời trong gió, rũ xuống trán. Và chung quanh hai người bỗng xuất hiện không biết bao nhiêu là khán giả. Họ đứng nghe trong im lặng. Và khi Mây dứt tiếng, thì những lời khen tặng vỡ òa trên hàng ngàn cửa miệng. Người đánh đàn vuốt tóc mỉm cười,

đó là Văn. Văn nhìn Mây nhìn thật lâu. Khán giả tản mát. Đầu Mây cài thêm một vương miện long lánh tượng trưng cho giọng hát bằng vàng. Văn tiến lại sát gần, tay chàng cầm một bó hoa kết bằng hàng trăm loại hoa tuyệt đẹp. Văn trao cho Mây. Cả hai đi dạo dưới trời chiều...

Mây choàng tỉnh dậy. Giấc mơ còn phảng phất trong trí óc như một chuyện có thật. Mây nhắm mắt rồi lại mở mắt. Mai vẫn thở đều hòa bên cạnh. Hắt qua cửa sổ là ánh trăng trong mờ như lọc. Đêm thật yên và mát. Gió động xôn xao bên ngoài vườn. À, thì ra đó chỉ là giấc mơ. Mây trở mình. Giấc mơ đẹp quá. Ảnh hưởng tươi đẹp của giấc mơ vẫn còn làm cho Mây sung sướng. Mà giấc mơ cũng kỳ thật. Má Mây nóng lên. Những ước ao sôi nổi trong lòng. Nếu những giấc mộng trở thành sự thật nhỉ? Mây ôm gối vào ngực, nhắm mắt định ngủ tiếp, nhưng giấc mơ đã căng hai mí mắt Mây, xua tan cơn buồn ngủ. Mây nhớ lại những cử chỉ săn sóc của Văn, lời nói êm dịu của Văn. Hay Văn cũng có cảm tình với mình. Chỉ nghĩ như vậy, Mây lấy làm sung sướng. Mây nhớ lại câu chuyện thần tiên, cô gái lọ lem với chàng hoàng tử... Biết đâu... Mây giấu mặt vào gối nửa muốn đốt cháy tư tưởng, nửa muốn nhớ lại từng chi tiết của giấc mơ đẹp.

Mai cựa mình, mở mắt, quay lại.

- Bỏ chưa ngủ à?

Mây lắc đầu:

- Ngủ được một giấc rồi chớ. Ủa, mà sao Mai không ngủ được hay sao mà tỉnh như sáo vậy.

Mai cười:

- Bụng làm sao ấy. Cứ ngủ một chút thì lại tỉnh ngay. Kỳ ghê á.

- Tại Mai nôn chớ.

- Ủa mà cũng nôn ghê, nôn hơn cái bữa tập đi một mình vậy.

Mây dặn dò:

- Mà Mai đừng ráng nghe. Khi đứng lâu thấy mỏi và hơi run run là phải ngồi xuống liền nghe.

- Mai đi lại được Mai cảm động quá Mây ơi. Không ngủ được. Ờ mà sao Mây cũng không ngủ.

- Có chớ, Mây ngủ được một giấc rồi tỉnh lại đó.

Mai dí tay vô má Mây:

- Mai thấy Mây thức lâu rồi.

- Mây chiêm bao...

- Kể đi... kể lại nghe... có thấy gì dễ sợ không?

Mây kể lại giấc mơ nhưng giấu chuyện người thanh niên đàn vĩ cầm.

Mai tắc lưỡi:

- Điềm Mây sẽ nổi tiếng đó... Chiêm bao chó linh lắm hà.
Mây thấy vui vui, nửa tin nửa ngờ. Nếu giấc mơ đó sẽ thành sự thật, thì... Mây nghĩ đến Văn... lòng Mây rưng rưng. Mây quay người đi giấu đôi má đỏ hồng như sợ Mai bắt gặp. Ngày mai, bà Tuyết Hoa đãi tiệc lớn lắm, nhưng toàn là bạn bè của Văn và Mai. Bữa tiệc mừng đôi chân Mai cứng cáp. Mai đã đứng được hàng tiếng đồng hồ. Đã di chuyển quanh nhà, quanh sân không biết mệt. Đôi chân đã gần trở về hình dáng bình thường cũ. Trong bữa tiệc đó, Mây sẽ là bạn của Mai. Mây nghĩ đến chiếc áo màu hồng phấn mới may, tiền công của những tháng giúp việc cho bà Tuyết Hoa. Có Văn, Mây tự ái không muốn nhận của cho. Mây mua màu hồng vì nghe Văn thích màu hồng. Văn vẫn thường khen con gái mặc áo màu hồng nổi lắm, dễ thương lắm.

- Mây nè, thức hay ngủ a..

- Thức, mà chi đó bồ.

- Sao hồi hộp quá hà...

Mây cười:

- Có gì mà hồi hộp. Này nhé. Chuyện gì bác gái cũng lo xong hết rồi. Có chuyện chi đâu.

- Ờ mà sao vẫn hồi hộp ghê đi. Lần đầu tiên sau mấy năm đi không được, Mai ở chỗ đông người, đi đi lại lại. Không biết ngó đằng sau chân Mai có lèo khèo không hả Mây.

- Đâu có gì, chỉ nghĩ vẩn vơ. Trông như thường hà...

- Ngày mai Mây hát nghe. Không biết anh Văn tập Mây hát bản gì hả. Mai không có ban nhạc đâu, Mây đừng lo.

Mây cười. Hồi trưa Văn mở băng nhạc hoài hoài cho Mây tập hát bài Mộng Dưới Hoa.

Chưa gặp em, tôi đã nghĩ rằng.. Có nàng thiếu nữ đẹp như trăng.

Mắt xanh là bóng dừa hoang dại, âu yếm nhìn tôi không nói năng...

Nếu bước chân ngà có mồi. Xin em dựa sát lòng anh. Ta đi vào tận đồng xanh. Vót cánh rong vàng bên suối...

Bài hát đẹp như một cung đàn êm. Mây say sưa tập. Đầu thì then thùng. Sau thì quen dần. Văn tấm tắc khen mãi.

- Bài anh Văn tập hồi trưa đó. Mộng Dưới Hoa...

Mai vỗ hai ngón tay vào nhau:

- Ờ, mình thích bài đó lắm. Nghe thật hay... ở nhà, Mai, anh Văn và mẹ thì có mẹ và Mai không hát hò chi được, dở ẹ hà, anh Văn thì hát ồm ồm.. Có Mây đại diện cho nhà, mình mới không quê với bạn bè... Bạn bè đứa nào cũng có mục hết.

Mây cười:

- Nói lần thứ 55 rồi đó bồ.

Mai đâm vào lưng Mây mấy cái:

- A chọc quê tui hả.. Mai tui không thèm vỗ tay mô...

Đồng hồ gõ ba tiếng rành rọt. Mây thúc Mai.

- Thôi, ngủ đi chứ, mai còn dậy sớm dọn dẹp.

- Có chị bếp, anh Tài, anh Văn, mẹ nè..

Mây quay lưng ôm lấy cái gối vào ngực, mắt nhắm lại:

- Phải làm chứ bộ ngồi không chơi sao.

Mai cố tình nói thêm mấy câu nữa nhưng Mây vờ nằm yên không trả lời. Tưởng Mây đã ngủ, Mai cũng quay mặt lại được một lát thì ngủ say.

* * *

Biệt thự Tuyết Hoa như được thắp hồng lên bằng ánh sáng đủ màu. Ngoài gian phòng khách sáng rỡ với một chiếc bực nhỏ, một quầy nước ngọt đầy ly tách và bánh kẹo đủ loại mặn ngọt. Khắp sân nơi nào cũng có đặt bàn ghế. Mọi cửa nẻo đều mở tung. Tiếng nhạc vang vang ra tận ngoài đường, Bà Tuyết Hoa mở tiệc mừng con gái khỏi bệnh. Phải nói hôm nay là bữa tiệc hoàn toàn cho Mai. Thực khách toàn là bạn bè, anh em chú bác quen thuộc cùng bạn bè của họ. Hai ba thứ bạn. Bà Tuyết Hoa cũng chỉ có mặt trong chốc lát bởi một bữa tiệc thịnh soạn khác ở nhà hàng bà đãi những người thân lớn tuổi thân thiết để mừng cho bà.

Mai xinh xắn và hồng hào hơn bao giờ hết trong chiếc áo dài màu xanh, hoa trắng. Mai cảm động sung sướng quá.

Chốc chốc lại nói với người ra cửa sổ để nhìn bạn bè lần lượt đến.

Anh Văn thì đang phụ mẹ tiếp bạn ở dưới nhà. Mây chắc đang bận rộn xếp đặt bánh trái giúp chị bếp. Riêng Mai, mẹ căn dặn dưỡng chân để tí nữa đứng được lâu.

Tiếng còi xe, tiếng ồn ào dưới nhà bắt đầu huyền ảo. Mai nhìn đồng hồ tay, 7 giờ 20 phút, còn hai mươi phút nữa. Vừa lúc ấy Mây chạy vội từ dưới nhà lên, thở dốc. Mai kêu:

- Trời ơi còn mười phút nữa mà chưa sửa soạn gì hết. Mặt còn dính lọ nghe tề.

Mây cười:

- Xạo, nấu ga mà lọ nghe. Mặc áo một chút chứ mấy. Ở mà rửa mặt đã. Trời ơi, tối mặt tối mày hết. Mệt quá...

Mai để Mây loay hoay với đầu tóc quần áo, chồm ra cửa sổ. Con

Băng nè, con Thông, con Tỉnh, Con Thụy, con Hồng. Gớm tụi nó hippy ghê. Hồng biết này giờ ai tới ở trống. Chắc thấy mình tụi nó ngạc nhiên lắm nhĩ..

Trong khi đó, Mây đứng trong phòng một mình chải tóc. Chiếc áo màu hồng nhẹ lướt trên người. Mây xoay đầu. Không biết anh Văn mặc cái gì nhĩ. Chắc thất cà-ra-vát như hồi về chứ gì. Nhớ đến Văn, hai má Mây lại nóng lên. Mây đã không còn cái mặc cảm chủ tớ từ khi Văn tập cho Mây hát. Đêm đêm Mây tưởng tượng đến những câu chuyện thơ mộng, đến tương lai sắp đến. Cái lãng mạn thơ mộng của tuổi 16, 17 đã giết chết sự cách biệt. Mây như say như ngây trong mộng tưởng, Mây quên dĩ vãng mình. Niềm vui và hạnh phúc choáng ngập trí óc Mây. Mây nhớ đến cái băng cột tóc mà Văn mua cho Mai và Mây mỗi người một cái. Văn lại còn khen Mây cột tóc lên trông đẹp hơn là Mai. Lời khen như một lời tình tự, làm Mây sung sướng suốt buổi.

- Mây ơi, lệ lên, Mai xuống trước nghe.

- Ờ, xong rồi.

Một cơn gió nhẹ mơn hờ. Mai đã lành bệnh, chắc Mây không còn nhiệm vụ gì nữa. Mặc dù bà Tuyết Hoa không đá động gì đến. Không biết là bà Tuyết Hoa có giới thiệu cho Mây chỗ làm không. Còn như ở lại đây để làm công việc của chị bếp, chắc Mây không đủ can đảm ở lại. Nghĩ tới lúc rời khỏi biệt thự Tuyết Hoa, Mây chột đau lòng, nuối tiếc. Không phải nuối tiếc cảnh giàu sang sung sướng, mà một cái gì khác mà Mây không dám nghĩ tới. Mây lắc đầu. Chắc cũng không đến nỗi nào, biết đâu bà Tuyết Hoa chả tìm cho Mây một chỗ tốt... Tự trấn tĩnh mình. Mây mở cửa phòng bước ra. Mai đã xuống. Những lời chúc mừng tíu tít vọng lên. Mây rón rén từng bước một. Toàn người là người. Ai cũng ăn mặc thật sang trọng và sặc sỡ. Những kiểu quần áo lạ mắt, những đầu tóc, son phấn. Mai đứng ở giữa bạn bè trò chuyện tươi cười. Không ai chú ý đến Mây cả. Mây dừng lại ở góc thang lầu. Quang cảnh trước mắt đưa Mây vào một thế giới riêng biệt, lạc lõng. Không một gương mặt quen biết. Mây ngỡ ngàng. Nàng cầm một cái bánh không ăn. Mai cũng đã quên Mây. Văn cũng lạc đâu đó trong rừng người. Mây cúi mặt xuống sàn nhà thần thờ.

Đột nhiên lòng Mây nhói đau, Mây cảm thấy thấm thía sự cách biệt giữa mình và các thanh niên đồng tuổi. Họ giàu, họ sang. Ngôn ngữ của họ là loại ngôn ngữ mới, bụng dạ đầy chữ. Còn Mây. Mây muốn chạy lên trên nhà, trốn trong một xó tối, nhưng Mây không có can đảm rời chỗ đứng. Mây còn hy vọng mơn hờ ở Văn. Thế nào Văn

cũng tìm đến và Mây không cô đơn một mình, không lạc lõng trong đám đông này.

Đám đông bắt đầu hoạt động. Một thanh niên lên ca một bản nhạc ngoại quốc. Tiếng hát chát chúa xoáy vào tai Mây. Đám đông la hét cười đùa, vỗ tay. Khi bài hát dứt, người thanh niên yêu cầu chủ nhân ca một bản nhạc đáp lễ. Đến lúc đó Mai mới nhớ đến Mây. Mai đưa mắt tìm kiếm. Đám đông cùng một dịp la lên:

- Mai hát, Mai lên hát.. Lên... Lên...

Mai ngập ngừng bước lên bục. Mai đã thấy Mây đứng một mình ở góc phòng. Mai mỉm cười nhỏ nhẹ:

- Cám ơn tất cả quý bạn đã đề nghị Mai, nhưng Mai mới đau dậy, tình trạng sức khỏe làm Mai hát dở lắm. Nhất là hát dở để đáp lại một bài hát hay như anh Tùng. Để bù vào, Mai giới thiệu với các bạn chị Mây, một người bạn thân của Mai đã giúp đỡ Mai rất nhiều trong những ngày Mai đau. Chị Mây có một giọng hát hay vô cùng...

- Hay là thế nào...

Một giọng nói chế giễu vang lên, nhưng Mai vẫn mỉm cười nói tiếp:

- Cả nhà cứ mệnh danh Mây là ca sỹ của nhà đó... Mời chị Mây.

Mây luống cuống đỏ bừng mặt. Mặc dù biết trước mình sẽ lên ca, nhưng thực tình Mây thấy khó. Nếu Mây phải hát trước những cặp mắt như thế kia chắc Mây sẽ tắt giọng luôn. Mây cúi gằm mặt xuống tránh những ánh mắt của mọi người đang đổ dồn về mình và xì xào bàn tán. Trong sự bối rối cùng cực đó, Mây nghĩ đến Văn. Văn đâu... Văn đâu.

Và Văn đã tiến lại để khuyến khích Mây. Giọng Văn vui vẻ:

- Mây lên đi Mây, đừng ngại gì hết.

Mây mừng rỡ quay đầu lại để chờ ở Văn một khuyến khích cho lòng thêm can đảm. Nhưng đôi mắt chợt tối lại. Và cơn buồn từ đâu xô tới vây phủ cả người Mây. Văn đứng đó, nhưng không đi một mình, mà với một cô gái sang lịch, xinh đẹp. Cô gái mặc một chiếc áo đầm bằng nhung đỏ phủ dài xuống tận chân. Cổ lấp lánh những xâu chuỗi lạ mắt. Cô gái chỉ Mây hỏi Văn:

- Ai đó anh?

Văn cười:

- Mây đó... bạn của Mai... tí nữa anh kể cho Phượng nghe. Bây giờ để Mây lên hát đã. Mây hát hay lắm.

Đoạn Văn quay sang Mây đang đứng sững:

- Lên bục đi Mây. Hát bài Mộng Dưới Hoa nhé.

Trên bục gỗ giọng Mai tươi cười:

- Mây ơi, lên đi, các bạn chờ.

Văn đưa tay nâng một bên vai Mây. Mây thờ thẩn đi lên, không thấy không biết gì cả. Ánh đèn lóe sáng trên bức gỗ làm Mây tỉnh lại một chút. Và vì vậy cơn buồn đến tê tái cả lòng hiện rõ ràng. Mây nhìn xuống bên dưới. Những tài áo màu, những gương mặt, nữ trang, đáng dấp sang trọng. Còn Mây, Mây chỉ là người giúp việc đặc biệt, vẫn nghèo nàn, vẫn quê mùa, muôn thưở vẫn là con bé hát dạo ngày nào. Thế mà Mây đã điên cuồng mơ mộng câu chuyện cô bé lọ lem và chàng hoàng tử hào hoa. Chàng hoàng tử đang đứng dưới kia. Cánh áo nhung lông lấy cách biệt một trời một vực với chiếc áo hồng đơn giản không nữ trang, không son phấn của Mây.

- Hát đi Mây.

Văn vẫy tay ra hiệu. Vâng Mây sẽ hát, sẽ hát, nhưng không cho ai cả mà cho Mây, cho Mây...

- Gió bay từ muôn phía, tới đây ngập hồn em, rồi tình lên chơi vui. Thuyền em một lá ra khơi, về anh phong kín như mây trời. Đêm đêm ngồi chờ sáng mơ ai. Mong nữa cũng là xong..... Anh ơi, có hoa nào không tàn, có tình nào không phai... Rồi chiều nay, xác pháo bên thềm tản mác bay, anh đi trong xác pháo, em đi trong nước mắt, thôi đành nghe anh... Lúc anh ra đi lạnh giá tâm hồn, hoa mai rơi từng cánh trên đường, lạnh lùng mà đi, luyến tiếc thương chi, hoa tàn, tình tan theo thời gian...

Mây hát mà không còn biết mình hát gì nữa. Từng tiếng từng lời là từng cơn đau rã rời, từng bậc thang đưa Mây xuống tận cùng tuyệt vọng. Nước mắt vòng quanh. Nước mắt không rơi ra ngoài, nhưng nước mắt đã ngập lòng.

Bài hát vừa dứt. Mặc cho những tiếng vỗ tay xì xào bàn tán. Mây chạy lên thang lầu vào phòng. Tiếng nói của Mai còn đuổi theo.

- Chỉ xấu hổ đó...

Những tiếng cười, tiếng nói lại tiếp tục. Mây đóng ập cửa phòng lại. Căn phòng êm mát tối đen. Cánh cửa mở lộ ra một khoảng trời đầy sao. Mặt trăng lên chậm còn đầu đó ở phía bên kia. Mây gục đầu vào thành cửa. Đã chết mơ mộng. Đã chết ảo tưởng. Cái vỏ ngoài tự tin đã bị bóc trần.

- Mây ơi, thôi nhé...

Nước mắt ràn rụa như mưa. Mây khóc ngon lành. Một vết thương lòng vừa mở trong lòng cô gái với tình cảm đầu đời. Sau cơn khóc, đau khổ là Mây lớn lên bất ngờ. Mây chùi nước mắt, thay áo quần chùi mình trên giường. Bây giờ Mây phải làm gì đây. Tuyệt vọng đã

bút Mây ra khỏi sự thờ ngâ. Quên đi. Quên đi. Có gì đâu mà bức tức. Chỉ tại Mây mơ mộng hảo huyền đó thôi. Chỉ tại Mây. Chỉ tại Mây... Mây không biết trách ai mà chỉ biết đau tủi cho thân phận mình. Vậy mà Mây đã mơ có ngày nào đó Mây nổi tiếng. Mây được mọi người biết đến, Mây làm ra tiền, Mây được Văn thương yêu... Mĩa mai quá, xót xa quá. Càng nghĩ càng động thương tâm, Mây gục đầu khóc ngất.

Đến khuya, khi bữa tiệc vui đã tàn, tiễn bạn bè xong, Mai lên phòng. Vừa bước vào cửa, Mai đã tíu tít:

- Vui quá vui mà mỗi cái quá trời đi. Ờ mà sao Mây không xuống nữa. Mây hát hay quá trời, như ca sỹ chính hiệu đó. Anh Văn nói phải để Mây đi học lớp âm nhạc của bác Hoàng Phong đó. Anh nói với má như vậy.

Mây lặng im. Bao nhiêu nghị lực dồn cho những ước mơ đã tàn lụi. Mây không còn ham muốn gì nữa. Nghèo giữ phận nghèo bài đặt nhìn cao là chúc khổ vô thân đó. Chú Sáu đã nói với Mây như vậy hồi chú còn sống. Bây giờ ngẫm lại Mây thấy đúng quá.

- Mây ơi, có thấy bồ anh Văn không, cái chị mặc áo nhung đỏ đó. Đẹp ghê, vậy mà ảnh giấu mình quá trời.

Từng lời của Mai là mỗi nhát dao chém nát tim Mây. Mây bậm môi cố ngăn tiếng nấc nghẹn ngào. Nước mắt trào ra ướt đầm tóc. Thấy Mây yên lặng, tưởng Mây đã ngủ. Mai nằm xuống và im ngủ.

Trong gian phòng thanh vắng, Mây miên man nghĩ tới khoảng đời vui cũ, cực thì cực nhưng sao thoải mái quá. Lúc đó, Mây đâu biết cảnh giàu sang, Mây đâu sống trong sự tưởng tượng lãng mạn xa vời. Mây đâu biết khổ vì yêu trong tuyệt vọng. Còn bây giờ... Mây nghĩ đến những ngày sắp tới. Và Mây rùng mình. Ngôi nhà sang đẹp này không còn là nơi thăng tiến mà Mây đã tưởng. Trái lại, chính nơi đây đã làm tim Mây tan nát. Mây bao giờ cũng là ngôi sao mờ nhạt trên bầu trời. Và Văn là mặt trăng sáng rực rỡ.

Gần sáng Mây chợp mắt được một chút. Giấc ngủ mỗi một làm Mây mất đi cả vẻ tươi tỉnh hằng ngày. Người Mây hâm hấp sốt như người đau. Mai đã dậy từ bao giờ, đang chải tóc trước tấm gương lớn. Sau tháng ngày nằm liệt giường, đôi chân bình phục như chấp cánh cho Mai. Cô vui tươi, hát hò vang nhà.

- Thấy Mây ngủ say quá trời Mây à. Mà hình như bồ đau đó, cả đêm bồ ứ ứ hoài.

Mây chỉ đưa mắt nhìn chớ không nói được. Miệng như đóng băng khô đắng. Mai hơi lo ngại chạy tới bên đưa tay sờ trán.

- Bộ Mây đau thiệt hả. Làm sao đi Vũng Tàu. Bác Phong lái xe cho cả

nhà đi Vũng Tàu chơi, chiều về nè. Đi nghe Mây. Có bồ anh Văn đi nữa đó. Ghê chưa, cái anh đó ghê lắm Mây ơi.

Mây lắc đầu quay mặt xuống gối. Khó khăn lắm mới nói được:

- Thôi, để Mây ở nhà. Bữa khác đi...

- Đi cho vui đi Mây.

Đi cho vui. Làm sao Mai hiểu được Mây. Làm sao Mây có thể vui được. Mây không bao giờ vui được khi những ước mơ thêu dệt đầu tiên đã bị vỡ nát như bong bóng xà phòng. Bác Phong chê Mây hát không làm Mây đau xót bằng hình ảnh hôm qua. Nhưng mà ai hiểu được Mây đây.

Cả nhà vẫn sửa soạn để đi Vũng Tàu. Những tiếng chân vội vàng, những giọng nói vui tươi òa vỡ ngoài nhà. Xen lẫn giọng nói của Mai là giọng nói êm đềm của Văn, cạnh đó, một giọng lạ khác kiểu cách như giọng sơn ca. Tiếng bà Tuyết Hoa hỏi Mai:

- Sao Mây không đi hả Mai...

- Dạ không, chắc chỉ mệt má à...

Văn kêu lên:

- Mệt thì đi hóng gió cho bớt mệt.. Mai vô lời cổ cô ấy dậy đi. Bảo anh Văn nói đi là đi.

Mai nói:

- Mây không đi đâu, em năn nỉ muốn chết mà cũng không. Trông chỉ có cái gì là lạ ấy.

Tiếng người con gái hỏi hôm hỏi nhỏ nhẹ:

- Có phải Mây là cô hát bài Dang Dỡ hồi hôm đó phải không anh Văn.

- Ủa, Mây đó..

- Nghe nói cô ấy trước giúp việc cho nhà anh phải không. Em tưởng ai chớ như vậy cô không đi cũng không sao.

- Suyt, nhỏ nhỏ không Mây nghe thấy phiền lắm... Bạn của Mai đó...

- Đừng nói chỉ giúp việc mà chỉ buồn..

Từng lời nói vọng vào phòng mồn một. Mây bịt tai lại để không phải nghe tiếp nữa. Trước sau gì Mây cũng là một cô giúp việc trong nhà này. Địa vị của Mây được phân định rõ ràng. Mọi người vì thương hại Mây mà không nhắc nhở đến cái địa vị yếu kém đó mà thôi. Nước mắt tưởng đã cạn từ hồi hôm lại dâng trào mãnh liệt. Mây ôm đầu khóc nức nở.

Bên ngoài mọi người đã đi hết. Gian nhà trống vắng như bãi tha ma. Mây có một quyết định. Mây ngồi dậy đi rửa mặt chải tóc. Chị bếp đi chợ, anh Tài đang lau chùi xe ở ga-ra. Mây quay vào phòng, soạn lại đồ đạc. Hai bộ quần áo cũ từ ngày mới bắt đầu chân ướt chân ráo

đến đây. Một bộ quần áo mới, và chiếc áo dài màu hồng, tiền vải và tiền công đều là của Mây. Đồ đạc chẳng có gì. Mây tháo chiếc cặp Văn cho để lại trên bàn học. Cả sợi dây cột tóc. Mây không đem theo một cái gì cả, ngoài ba ngàn bạc công bà Tuyết Hoa trả tuần trước. Mây lại bàn viết vài chữ cho bà Tuyết Hoa nói lý do phải đi của mình. Mai đã lành bệnh, nhiệm vụ của Mây đã hết. Mây không muốn phải sống bám gia đình bà nữa. Mây cảm ơn bà đã giúp đỡ Mây rất nhiều là về việc mở mang trí tuệ.

Viết xong, Mây ôm gói giấy báo ra nói với anh Tài. Mây mở gói đồ đưa cho anh Tài coi chứng tỏ lòng ngay thẳng của mình. Anh Tài ái ngại nhưng cũng thông cảm phần nào. Anh nói:

- Cô đi thế này mà tui để cô đi, thế nào tui cũng bị rầy. Nhưng thôi, nghèo thông cảm nghèo. Tui cũng thấy thế kẹt của cô, chẳng lẽ cứ bầu bạn với cô Mai khơi khơi vậy sao. Mà cứ nán ở lại, đôi khi họ thương hại mình họ không nói ra, nhưng lâu lâu lại đổi xử tệ bạc, chắc mình chịu không nổi quá.

Rồi anh nhìn kỹ Mây hỏi, giọng nghi ngờ:

- Chắc bà có chuyện gì với cô hay sao mà cô bỏ đi bất tử vậy.

Mây chối bay biến:

- Đâu có, vì tui nghĩ cái phận của tui nên... Thôi tui đi nghe anh Tài...

Nói xong Mây quay quả ra cửa. Anh Tài nói với theo.

- Hay để tui đưa xe cho cô đi một khúc. Bà không biết đâu, đỡ tốn tiền xe lắm nghe...

Rồi anh lại ngập ngừng:

- Cũng kẹt cho tui quá. Cô đi vậy chắc tui bị la quá. Người giàu người ta hay nghi ngờ nầy nọ. Bà chủ cũng tử tế chắc không nghĩ vậy đâu. Nhưng cô đi rồi nhớ vài bữa cũng ghé lại nói qua với bà một tiếng nghe. Tui biết cô, tui làm chứng cho...

- Anh đừng lo, mình trong sạch thì đâu có nề gì. Thôi tui đi nghe anh... Khỏi phần anh.

Ra tới bên ngoài, nhìn xe cộ qua lại dập dìu, Mây thấy mình cô độc lạ thường. Về đâu bây giờ. Chú Sáu đã chết. Cái gia đình độc nhất của Mây đã bị tiêu diệt. Mây còn ai trên đời. Một mái nhà che mưa che nắng cũng không có. Nghĩ đến những hình ảnh của mấy đứa bé lang thang ngủ ở công viên gầm cầu, Mây vừa hãi sợ, vừa tủi thân. Nước mắt lại chực trào ra.

- Có đi xe thì lên đi chớ còn đứng đó hã. Kẹt đường.

Mây giật mình leo vội lên chiếc lam vừa dừng lại trước mặt mà không nhìn biết đó là xe đi đâu.

Nhưng mọi chuyến xe đều đổ về Sài Gòn. Mây xuống xe ôm gói đi

như người mất hồn. Chân bước, mắt nhìn mà đầu để ở tận đâu đâu.

- Ủa Mây, đi đâu đó...Ủa... Sao...

Một người đàn ông chồm ra kéo tay Mây. Mây giật mình nhìn lại.

- Bác Tư.

- Mây đi đâu như người mất hồn vậy. Tao dừng xe trước mặt mà cũng hông biết nữa. Đi chợ há... Độ rày sống làm sao. Từ ngày anh Sáu chết, mày chẳng héo lánh tới chợ Cá hồi nào. Cái con thiệt tệ... Bác Tư xích lô máy nói một hơi, đến chừng thấy nước mắt Mây chảy ra, bác mới giật mình tắt ngang.

- Ủa...

Mây kêu lên những tiếng vô nghĩa. Nỗi thương tâm, sự đau xót, tủi thân, tủi phận cứ biến thành nước mắt cuồn cuộn hai bên má..

Bác Tư nhìn gói giấy trên tay Mây hội ý:

- Bộ, họ không nuôi mình nữa hả Mây..

Mây lắc đầu không nói được.

Người qua đường nhìn soi mói. Bác Tư kéo tay Mây ấn ngồi trên xe.

- Chuyện chi về nhà hẳn hay. Thôi để bác chở cháu về nhà. Ở tạm nhà bác đi. Bề gì thì mình cũng quen biết nhau thân. Tao với bác Sáu là chỗ thân tình ngày trước.

Bác Tư đạp máy nổ. Tiếng xe kêu xình xịch. Gió đùa mạnh trên mặt trên tóc bời bời. Người, xe cộ qua lại vun vút.

Mây thấy chóng mặt. Mây ngã lưng nghèo đầu trên nệm lưng xe, mắt nhắm lại.

Cánh gió

Chương 3

Với những chiếc kèm nhỏ đinh lớn và Mây chiếc kéo cắt dây kẽm, Mây cùng với một số chị em trạc cùng lứa tuổi phải thanh toán những chiếc thùng gỗ bần thiêu ẩm ướt chất đống cao như ngọn đồi nhỏ. Họ có bốn phận tháo tung những chiếc thùng đó thành từng mảnh gỗ nhỏ, chất một bên cho nhà thầu. Những chiếc thùng đó, phần lớn là ở những sở Mỹ thải ra. Đó là những thùng chở đạn dược hoặc đựng thực phẩm. Những chiếc còn tốt và kín thì phải lựa riêng

ra để bán cho các nhà sản xuất nhỏ. Đây là công việc mới xem tưởng nhẹ nhàng, nhưng thật ra là một công việc bận bịu và cực nhọc. Nhân công phải làm việc không hờ tay. Chiếc đỉnh này được kéo ra, thì kèm kia phải để hất tung mảnh gỗ này, rồi chặt gỗ, lựa gỗ, đập đỉnh, cuộn dây kẽm không một phút nào được ngơi nghỉ. Chân, con trai của bác Tư xích lô đã kiếm cho Mây công việc này. Hôm bác Tư chở Mây về nhà thì Chân đi vắng. Thấy Mây buồn rầu quá sức, bác Tư chỉ hỏi qua loa rồi lại đem xe đi tìm mối. Bác Tư gái vốn tính hiền lành, vả lại, hỏi Mây còn ở với chú Sáu, Mây hay qua lại giúp đỡ bà trông nồi cơm, gánh gánh nước. Bà chỉ có một con trai nên quý Mây lắm. Chỉ có một chuyện là Chân và Mây hay cãi nhau quá. Chúng như mặt trời mặt trăng. Vừa thấy mặt nhau, hay nguyệt, đũa này bấu môi, đũa kia hăm dọa tất là có chuyện gây gỗ rồi. Từ khi ông Sáu chết bà vẫn hỏi thăm con nhỏ Mây luôn. Bây giờ, Mây về đây, bà cũng thấy vui vui. Bà bảo ngay với Mây:

- Thôi, mình nghèo không nên đeo bông ăn ở nơi cao sang. Mày đi như vậy cũng phải. Thôi cứ ở đây với hai bác, coi như con cháu trong nhà. Thằng thẳng thằng Chân nó về tao hỏi nó có biết chỗ nào có công việc nó xin giùm cho.

Nghe nhắc đến Chân, Mây mới sực nhớ, hỏi:

- Anh Chân đi đâu rồi bác. Con hồng thấy.

- Nó xuống tòa báo đó. Nó lãnh báo đi phân phát cho mấy sạp báo lẽ đó mà. Kiếm cũng đủ ăn. Buổi tối nó đi học thêm kỹ thuật, nghề lạnh. Nhờ trời thì nó khảm khá ra. Có nghề vẫn hơn.

Có tiếng xe đạp lộc cạch ở phía trước. Bà Tư nói với Mây.

- Cái thằng thật linh. Mới nhắc đã về tới.

Mây quay ra cửa. Một thanh niên cao lớn, quần áo lù xì xầm xì đi vào.

- Mày đi đâu đó Chân. Hồng thấy gì hết hả. Con Mây đó. Chân cũng vừa sực thấy Mây. Cả hai đứa đều ngờ ngàng một phút. Mây thấy Chân khác hẳn với thằng Chân lúc ngày xưa. Cao lớn, vững vàng ra. Trong khi đó, Chân cũng lạ lùng e dè trước một Mây xinh đẹp, thanh nhã. Mây mở lời trước.

- Trời, anh Chân đây hả. Chắc gặp ngoài đường tui hồng nhìn ra quá.

Chân cũng kêu lên:

- Cô cũng vậy... Mây... lớn quá. Hỏi về đưa đám bác Sáu có lớn như vậy đâu.

- Sao hỏi đó tui không thấy anh.

- Có tui chớ sao không. Nhưng cô mắc khóc thấy gì được.

Mây thấy vui vui trước người thanh niên vui tính này. Chân hỏi tiếp:
- Cô về thăm ba má tui đó phải không? Lúc này ở nơi đó ra làm sao, dễ chịu chứ.

Mây lắc đầu buồn bã không đáp. Làm sao Mây có thể bày tỏ cho mọi người hay tâm sự của mình. Mà cho dù có nói cũng không ai hiểu. Mà trái lại còn cười cợt và nhứt định cho là Mây ham trèo cao nên té nặng.

Thấy Mây không đáp mà mặt đổi sắc. Chân nhìn mẹ. Bà Tư nói gạt:
- Hết làm ở đó rồi. Bây giờ con Mây về đây ở nhà mình. Mây mau churen mau miệng kiếm việc làm giùm nó đi.

Chân reo lên:

- May quá, con vừa biết một chỗ cần người. Chỗ xưởng bán gỗ Phụng Tiên đó mẹ. Chỉ có là công việc hơi mệt chút thôi. Không biết Mây có làm được không?

Mây mừng rỡ nói ngay không cần suy tính gì hết:

- Trời ơi, anh dẫn tui đi anh Chân. Việc gì tui làm cũng được hết. Tui chịu cực từ hồi nhỏ lận chứ bộ. Nghe, lẽ chứ không thôi có người tới xin đó.

Bà Tư cũng thúc:

- Ừa phải đó, lẽ lên đi Chân. Nói cho khéo nghe. Thôi, con Mây để đó đây bác cất cho, đi đi. May chưa. Bề gì có công ăn việc làm cũng đỡ. Mây theo Chân ra ngoài. Thấy Chân cầm lấy ghi-đông xe đạp. Mây áp úng.

- Bộ... bộ.

Chân nhe răng cười:

- Để tui chở Mây cho lẽ. Vớ lại đường đó ngược đường xe lăm lăm. Cực chẳng đã Mây mới rón rén ngồi lên. Chiếc xe đạp cà khỗ di chuyển chậm rì. Thấy Chân đạp xe có vẻ nặng nhọc. Mây ái ngại hỏi:

- Ngó bộ tui ngồi sau đây anh đạp xe cực ghê.

Chân cười ngoái đầu lại trả lời:

- Đâu có cực, đôi khi chở báo nặng hơn nữa chứ. Chỉ sợ Mây không quen đi xe đạp nên ngại ngùng.

Chân nói tình thật, nhưng Mây nghĩ Chân có ý cười mình. Nàng buồn rầu nhớ đến ngôi biệt thự màu hồng đầy đủ tiện nghi. Nhớ đến Văn, đến Mai, đến chiếc xe hơi êm ái. Những vật và người đẹp để đến với Mây như giấc mộng. Bây giờ giấc mộng tàn rồi. Mây thấy mình không nên nhớ đến nữa. Giữ phận nghèo là hơn. Cứ mơ mơ mộng mộng là chết cả tâm hồn. Nhưng lý trí thì khuyên bảo vậy, nhưng lòng Mây vẫn nặng trĩu nỗi buồn. Chiếc xe đạp chở Mây đi giữa những con đường đông đúc xe cộ ngược xuôi, đưa Mây đến một nơi

làm khác, nhưng chắc chắn sẽ không bao giờ giống như dịp may ngày nào xa xôi.

- Trời ơi, nhỏ đỉnh thế này là hư hết trơn hết trọi rồi.

Mây giật mình nhìn xuống. Những chiếc đỉnh cụt đầu bị khơi hoài càng lúc càng lún sâu vào gỗ trong khi mảnh gỗ xấu bị nứt nhiều đường.

- Làm ăn đàng hoàng nghe Mây. Ngồi làm mà không để ý gì hết. Coi kìa, dây kềm safo đứt khúc vậy.

- Dạ, bị cái thùng này hư nhiều quá.

Người cai thợ la lên:

- Hư cái gì, làm ăn bê bối. Liệu hồn tao nói ông chủ đuổi cho xem. Không phải muốn làm sao là làm. Từ sáng đến giờ mày làm được chừng đó thôi hả.

Mây nhìn đồng gỗ xếp cao ở nơi làm phân trần:

- Hồi sáng tới giờ tôi làm nhiều lắm rồi. Bác cai coi, tui làm nhiều nứt đám.

Đám thùng gỗ cao của Mây đã chứng minh câu nói của Mây. Nhưng Mây mắc phải một lỗi lầm là đã trả lời lớn tiếng thay vì phải to nhỏ năn nỉ hoặc làm thinh. Điều này làm cho lão cai hay say sưa chề chén bực mình. Lão liếc mắt nhìn Mây và cho rằng cô bé mới vô nay khiêu khích lão. Chung quy tại lỗi chưa ra oai mà thôi. Bây giờ đến lúc rồi. Nghĩ vậy, lão Cai trợn mắt chỉ mảnh gỗ nứt trên tay Mây:

- Làm nhiều hả, mày phá biết bao cái thùng rồi. Gỗ tốt như vậy mà mày làm nát ra như thế còn cãi chầy cãi cối. Được rồi con ạ. Tớ nữa tính gỗ trừ công.

Mây bực tức, nằng đứng dậy phân bua:

- Gỗ xấu nên dễ nứt chớ nào phải tôi làm hư.

Lão Cai long mắt mắng át:

- Mây định phá đám hả. Con gái con đũa mà lười biếng. Muốn làm chỗ nào thì làm còn làm ở đây phải đàng hoàng.

Lão moi trong đám gỗ ra những mảnh gỗ nứt hoặc hư vài nơi vứt ra một bên. Mây vẫn cố nói:

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì hết. Luật chung. Muốn mất việc thì cứ cãi.

Người bạn đồng nghiệp ngồi bên cạnh kéo tay Mây:

- Thôi, đừng cãi nữa, làm tiếp đi. Lão đó độc lắm. Đừng cãi, tớ nữa ra năn nỉ lão một tiếng là xong. Lão hảo ngọt lắm.

Mây thở dài ngồi xuống. Cơn tức còn nằm ngang cổ họng.

- Nhưng chị nghĩ xem, tôi có làm hư hoặc lười biếng gì cho cam.

- Đành vậy, nhưng lão ta có quyền lắm. Cãi với lão là mất chỗ làm

ngay. Thời buổi khó khăn, mình nhịn một chút là xong. Và Mây phải nhịn thật, bởi chiều hôm đó, khi trả tiền công hàng tuần, lão Cai đã trừ Mây hết phân nửa số tiền công việc cứ bù trừ vào đồ gỗ hư. Thế nhưng khi Mây đòi lấy gỗ hư đem về thì lão Cai trừng mắt bảo đó là gỗ của hãng, rồi bỏ đi mất.

Những người bạn gái đã kéo Mây đi ra ngoài. Nỗi uất ức làm tim Mây nghẹn tắt và nước mắt ứa ra. Trên suốt chuyến xe lam về nhà, không giây phút nào Mây ngớt được cơn thổn thức. Vừa mới bon chen đã bị đè nén, Mây không biết mình phải xoay sở làm sao trước chợ đời. Mây chỉ biết thất vọng và phó mặc.

Bữa cơm tối vui vẻ làm Mây khuây khỏa được đôi chút tức tối, nhưng qua khước mắt Mây không giấu được ai cả. Bà Tư tò mò hỏi:

- Bữa nay cháu làm sao vậy?

Chân cũng ân cần nói:

- Bộ công việc mệt nhọc lắm hả. Hay có chuyện gì?

Được khơi động, cơn bức tức đè nén giờ khơi dậy mãnh liệt, Mây đem đầu đuôi câu chuyện ra kể lại với Chân và bà Tư. Nghe xong Chân trầm ngâm nói:

- Mình nghèo, cần việc nên phải lụy. Thôi, Mây chịu khó rồi tôi xem có chỗ nào tốt hơn không. Thiệt tình, làm công cho người ta là bị chèn ép rồi không tránh được đâu. Có là có nơi người này tốt hơn người kia chút đỉnh... chớ...

- Tui rầu quá anh Chân à...

Bà Tư chen vào:

- Làm công cho người ta là cực rồi à. Trừ phi mình có tài riêng, khi đó mình muốn làm gì thì làm, muốn nghỉ thì nghỉ, không ai bắt bẻ được.

Chân cười:

- Mình dân áo ôm nhà thuê thì làm gì mà có tài riêng hở má. Có tài một việc nhưng cũng phải luyện tài chớ. Văn sỹ thì cũng phải biết học hành, đọc sách đọc báo. Họa sỹ thì phải học vẽ. Nhạc sỹ, ca sỹ thì cũng phải tập luyện...

Câu nói của Chân làm Mây sực nhớ đến giọng hát của mình. Giọng hát trời cho mà Mây tưởng đã bỏ chìm đã quên lãng từ khi rời khỏi biệt thự Tuyết Hoa. Bao nhiêu mơ ước, bao nhiêu vẽ vời tương lai tưởng đã chết theo mối tình đầu đời, từ một đêm nào xa. Ấy mà không, niềm đam mê của Mây vẫn còn. Câu nói của Chân đã phá mở cánh cửa khép, mặt trời đã hắt vào gian phòng tối và Mây thấy mình vẫn còn nhiều mơ ước. Trước mắt Mây, trong chiếc đầu nhỏ bé hiện hiện hình ảnh giấc mơ ngày nào được ca hát nhảy múa trước mặt mọi người. Và không khí ngát ngát ngày nào trên bậc gỗ giữa tiếng đàn

tiếng vỗ tay vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng Mây cũng nghĩ đến những lời nói của ông Hoàng Phong. Mây cũng nhớ đến những mơ ước tàn phai của mình. Mơ ước chứ chưa phải là sự thật. Tuy nhiên kinh nghiệm sau này vẫn không đủ để Mây giết chết những đam mê ca hát của mình. Nó chỉ đủ để Mây chứng chặc hơn lên, thực tế hơn lên.

Cái trí óc lằng mạn mơ mộng bây giờ đã biết đắn đo suy xét Mây hỏi:

- Có khi nào nghèo như mình mà học hành thành tài, mà nổi tiếng không anh Chân.

Chân cười:

- Lễ tất nhiên là có và cũng không hiếm gì. Nhưng bắt buộc là phải có dịp may và ý chí nhẫn nại mới được.

Mây bỏ đi nằm. Cái dịp may mà Chân vừa nói bao giờ mới đến với Mây. Mây vất tay ngang trán cố nghĩ đến công việc ngày mai và xóa hết những ý nghĩ vu vơ. Nhưng không được. Ý nghĩ thoát khỏi cuộc sống hiện tại, vươn mình lên bằng tài năng của mình, dù biết là viễn vông, Mây cũng không tài nào dứt bỏ. Và việc đó đã trở thành ám ảnh cho Mây ngày đêm. Mây trở nên tự lự. Công việc hàng ngày không hăng say như trước nữa. Trạng thái tinh thần của Mây chỉ có một người chú ý nhất là Chân. Có hôm đi phân phối báo ngang qua nơi làm chờ Mây chờ về cho đỡ tốn tiền xe, Chân thấy Mây đi mà mắt lơ đãng như không thấy gì phía trước, không thấy cả Chân đang đứng lù lù trước mắt. Có hôm đang ăn cơm, nghe tiếng chiếc máy phát thanh bên hàng xóm vọng Mây bài hát trữ tình Mây im lặng tai nghe rồi chìm trong suy tư quên cả ăn uống. Chân không chịu được điều đó. Chàng cũng không hiểu tại sao mình lại đi thắc mắc như vậy. Chỉ biết là những khi thấy vậy, lòng Chân bức rức, xốn xang. Chân biết hình như Mây có một tâm sự nào đó. Và nhất định Chân phải hỏi cho ra lẽ.

Dịp đó đã đến. Đó là hôm rằm tháng tư. Ông bà Tư đi Chùa vắng, chỉ còn Mây và Chân ở nhà. Mây dọn dẹp sau bếp và Chân thì chữa lại chiếc dây xích xe đạp dài quá. Chân sửa xe hời cho đến khi Mây bật đèn mà việc vẫn chưa xong. Mây đến gần hỏi:

- Anh Chân à. Cái xe hư lắm hả.

Chân cầm sợi dây xích căng nhẹ rồi thở phào một cái nói:

- Xong rồi đây. Cha, tối rồi à.

- Anh để ban ngày rồi sửa phải hơn không?

Chân ngược nhìn Mây một thoáng rồi nói:

- Sửa lè lẹ đừng ngày mai cho Mây đi làm nữa chứ.

Mây nhìn Chân bằng ánh mắt biết ơn. Gia đình ông Tư tốt thật. Cả

Chân cũng vậy. Thế mà hồi xưa Mây lại ghét Chân nhứt. Ý nghĩ làm Chân bật cười.

Chân ngạc nhiên dừng tay ngược đầu hỏi:

- Ủa sao lại cười?

Mây che miệng nói:

- Nhớ hồi tui với anh chẳng đá nhau đó. Cha cái hồi đó, anh hoang ơ là hoang. Với thằng Tùng lé nè, thằng Tiến mụn nè... Bộ ba đó Mây ghét dễ sợ...

Chân cũng bật cười:

- À hồi đó phá như quỷ sứ hèn gì Mây không ghét. Chà mà hồi đó Mây cũng dữ dần phát ghê chớ nói ai.

Mây không nói chỉ tủm tỉm cười hoài. Chân đã sửa xe xong, chàng rửa tay sạch rồi ra bàn uống nước. Mây vẫn ngồi trên chiếc ghế đầu trong bóng mờ. Mái tóc đen ánh, đôi mắt tròn long lanh. Chân thấy Mây đẹp quá. Lòng Chân chợt nghe vui sướng nhẹ nhàng. Phải nói là từ ngày Mây về đây ở chung với gia đình chàng, Chân thấy ngôi nhà trở nên linh hoạt và ấm áp hẳn ra. Ngoài giờ làm việc, Chân không muốn đi chơi đàn đúm bạn bè như ngày xưa nữa. Càng ngày Chân càng mến Mây. Tình cảm đó trong suốt như thủy tinh và nhẹ như hơi thở. Cái tình cảm làm Chân thấy yêu đời hơn bao giờ hết.

- Anh Chân nghĩ gì mà thờ người ra vậy?

Chân giật mình khò lấp:

- À không.

Rồi chợt nhớ, Chân gọi Mây:

- Mây..

Mây ngạc nhiên:

- Gì đó hử anh Chân.

- Chỗ thân thiết trong gia đình, coi như bà con Mây đừng ngại gì hết, nói thiệt nghe.

Mây nóng nảy hớt lời:

- Có chuyện gì mà anh làm tôi hết hồn. Nói đại đi, khi nào mà tui lại coi bác ở nhà như người dưng bao giờ.

Chân cúi xuống nhìn đôi bàn tay chai cứng của mình. Một lát sau, Chân lựa lời thốt:

- Mây à. Sao mấy kỳ nay, tui thấy Mây có vẻ nghĩ ngợi chuyện gì đó. Không bình thường như xưa nữa. Trong gia đình có điều gì làm Mây không vừa lòng...

Mây kêu lên:

- Trời ơ làm gì có chuyện đó...

Chân lắc đầu:

- Mây đừng giấu, chắc gia đình tôi có chuyện gì làm Mây khó chịu Mây cứ nói đi. Ba má tôi khi nào cũng xem Mây như... như... cháu trong nhà vậy...

Câu nói nghiêm trang và ánh mắt băng khuâng, buồn rầu của Chân làm Mây không biết nên thú nhận những nguyên nhân làm Mây nghĩ ngợi. Mây nói.

- Chuyện không liên hệ đến ai hết á.

- Thế tại sao Mây không nói, nếu tôi giúp gì được cho Mây thì sao. Mây nghĩ thầm. Không ai có thể giúp đỡ được mình hết. Nghĩ vậy, nhưng Mây không nói thẳng sợ mất lòng. Mây chỉ im lặng ngó mông ra ngoài trời đêm.

Chân buồn rầu nói:

- Giá như Mây có điều gì buồn, đôi khi nói ra cũng đỡ bớt buồn rầu. Còn nếu phiền hà ai, Mây cũng nên nói...

Mây vẫn ngồi yên. Bên ngoài thành phố đã lên đèn. Xe cộ rộn rịp. Bầu không khí yên tĩnh trong nhà tạo cho Mây có cảm giác nhẹ nhàng, thân thiết. Tại sao Mây không nói nhỉ. Đâu có ai có thể cười Mây...

Và Mây tâm sự tự nhiên như lời chảy ra chứ không phải là lời nói ra. Mây kể hết những ước mơ của mình, sự tuyệt vọng, ý muốn thoát khỏi đời sống vất vả, luôn luôn bị bóp nghẹt chèn ép.

- Đó anh thấy không, Mây mơ ước, nhưng ước mơ của Mây lớn quá, hão huyền quá, nên Mây té nặng. Mây xấu hổ với những ước mơ quá sức của mình. Nhưng thú thật Mây không thể nào quên được. Mây muốn được ca hát. Không được hát, Mây thấy như mất đi một phần đời sống. Những ngày sống ở biệt thự Tuyết Hoa đã tập cho Mây cái tính xấu đó. Mây biết, Mây tuyệt vọng với đủ mọi chuyện. Mây ước mong được ca hát được trở thành một nữ ca sĩ có tài, nhưng Mây bất lực... Bất lực mà vẫn ao ước... Trời ơi, Mây không thể nào diễn tả được trạng thái tinh thần của Mây...

Mây cố gắng nói với Chân, trong khi hai giọt nước mắt tủi thân lăn dài trên má. Mây nhớ đến Văn. Và Mây muốn nói với Chân là từ người thanh niên sang trọng đó tôi biết cái đam mê của tiếng hát, sự rung động của tiếng hát, sự thúc dẩy đi sâu vào niềm đam mê sẵn có. Nhưng cũng từ Văn, tôi mất hết ý chí, tôi tuyệt vọng trước đời sống. Nhưng Mây không thể nói hết cái ẩn ức sâu kín đó. Hạnh phúc, danh vọng đam mê, cái gì cũng mơ hồ. Và điều không phải là Mây mơ tưởng, Mây lơ mơ thấy là nàng không mơ tưởng bao giờ, nàng tin chắc đó là sự thật. Thật là mâu thuẫn.

- Mây thích làm nghề ca sĩ.

Mây nhìn Chân:

- Anh nghĩ xấu cho Mây chớ gì. Không phải vậy đâu. Mây mong mỗi được hát và hát như là một ca sỹ có tài năng.

Chân ngẩng đầu lên, mặt chàng vui vui:

- Muốn vậy Mây phải học, phải tập luyện.

Mây lắc đầu thất vọng.

- Mây nghèo, ăn còn chưa đủ, tiền đâu đi tập tành giọng ca giọng hát... Thôi anh Chân à. Nghĩ là nghĩ vậy chớ...

Chân đứng lên, chàng thọc sâu hai tay vào túi quần, đi đi lại lại trong nhà. Mặt đăm chiêu. Giờ phút này Mây thấy Chân lớn thật, dáng hoàng tửng chạc hẵn ra. Cả hai người đều im lặng. Chỉ còn tiếng dép của bước Chân đi. Mãi sau Chân mới nói với Mây. Giọng nghiêm nghị như một người anh có bổn phận khuyên răn em:

- Theo tôi thấy thì Mây ham thích hát lắm. Đó cũng là bản tính trời sinh. Nếu Mây không thỏa đáng lòng ước của mình, chắc suốt đời này Mây cứ khổ cứ buồn hoài. Hay là Mây kiếm cách đi tập luyện giọng hát để theo đuổi nguyện vọng của mình đi. Con người ta có chí thì nên. Có người vừa mù vừa câm mà vẫn học được, có sao đâu. Việc gì Mây cũng kiên nhẫn. Chuyện buồn gác lại một bên. Ráng lên...

Mây nói giọng buồn hiu, không tự tin chút nào..

- Anh bảo Mây ráng, nhưng ráng làm sao đây...Thôi anh Chân à. Cái con Mây không cha, không mẹ, không bà con quen thuộc được như vậy là quý lắm rồi. Còn trèo đèo gì nữa.

Chân dừng lại, nhìn thẳng vào mặt Mây:

- Mây đừng có nghĩ vậy. Phải tìm cách nào để càng ngày càng hơn lên chớ...

Mây không nói thêm lời nào nữa. Mây chỉ là một kẻ bỏ cuộc nuôi tiếc. Nhưng lời nói của Chân có một chí tự tin làm Mây lấy sự vững chãi đó. Bởi ta quỳ xuống nên cuộc đời là trái núi. Khi ta đứng lên cuộc đời ở dưới chân ta. Câu nói của bác Hoàng Phong của một đêm nào tưởng đã nuôi Mây giữ vững ước vọng và cố gắng của mình. Nhưng không. Khi hạnh phúc vừa bị thổi bay. Khi tấm lòng bình yên bị chùng xuống, thì cuộc đời là những trái núi cao. Mây nhớ đến tiếng vĩ cầm tha thiết ngày nào của người con trai đầu tiên mà Mây yêu mến. Mây cố quên để ngày ngày càng hơn lên chớ. Mây cố quên và Mây tự nhủ lòng. Cuộc đời mới chỉ bắt đầu. Một giọt nước mắt âm thầm trong bóng tối giúp Mây quên bớt những ngày qua. Bắt đầu lại từ bây giờ. Xem những tháng ngày ở biệt thự Tuyết Hoa là một giấc mộng dài mà thôi. Ngày mai, mình làm việc, mình ôn lại những gì đã học ở

nhà Mai, mình chờ cơ hội.

* * *

Mây dùng hết sức kéo chiếc đinh cuối cùng của tấm gỗ. Những mảnh nhỏ rời ra. Chiếc thùng cuối cùng đã xong. Mây đứng dậy vươn vai cho đỡ mỏi. Những người bạn gái cùng làm cũng đứng dậy. Trời đã chiều. Bên ngoài gió mát. Tận chân trời vài đám mây đen vạm vũ báo hiệu cơn giông. Mặt trời lóe ra những luồng sáng vàng chói.

Mây bước ra cổng xưởng thì gặp ngay Chân đang đứng đợi bên kia đường. Thấy Mây, Chân đưa tay ngoắc lia lịa về mặt mừng rỡ. Mây ngạc nhiên băng vội qua. Không đợi Mây kịp đến Chân đã nói:

- May quá, lẹ lên, lẹ lên chớ không thôi trễ...

Mây không hiểu chuyện gì nhưng cũng vén áo ngồi sau yên xe đạp, vừa ngồi vừa hỏi:

- Trời, cái gì mà anh làm tui hết hồn...

Chân nhún bước đầu tiên lên bàn đạp, rẽ sang con đường khác rồi mới nói:

- Lớp đào tạo ca sỹ Hoàng Phong cho phòng trà Thiên Nga đang tuyển học viên. Ai đậu cao được học bổng. Lẹ lên đến ghi tên không thôi hết hạn. Hôm nay là ngày chót.

- Hoàng Phong

- Ừa, Mây biết mà...

Mây ngập ngừng. Nàng nhớ đến gương mặt mập mạp, kiêu hãnh của ông Hoàng Phong, nhớ đến lời chê của ông ngày nào. Mây muốn thoái lui quá... chờ mãi không thấy Mây phản ứng, Chân quay lại:

- Bộ Mây không thích...

Mây ngập ngừng:

- Ông Hoàng Phong là chỗ quen biết với bà Tuyết Hoa.

- Tuyết Hoa nào... à, chỗ làm cũ của Mây đó hả... Ồi lo gì.. mình có làm gì ai mà sợ. Đây là cơ hội duy nhất, dịp may hiếm có đó. Mây ráng đi.

Câu nói sau cùng của Chân làm Mây yên tâm đôi chút.

Chân chở Mây đến nơi ghi tên xin dự thi. Đó là một căn biệt thự to lớn với những gian phòng rộng bằng kính dùng làm nơi học và tập luyện cho các học viên. Mây ghi tên ngoài văn phòng. May quá, không gặp ông Hoàng Phong. Mây không thích gặp ông ta mặc dù tận trong thâm tâm, Mây phải công nhận là những lời nói của ông không phải là không đúng.

Chân chờ Mây bên ngoài. Mây đưa tay ra hiệu là đã xong rồi. Nàng lấy giấy báo danh. Còn khoảng nửa tháng nữa là bắt đầu thi. Chưa gì mà Mây đã thấy hồi hộp. Mây hỏi vội cô ghi tên:

- Thừa có, có đông người dự thi không?

- Ghi tên được trên 600 người rồi. Nhưng nghe đâu ông giám đốc chỉ nhận có 100 học viên là tối đa.

- Cám ơn cô, chào cô.

Trên đường về, cầm tờ giấy báo danh trong tay, Mây thấy lòng tràn trề sung sướng. Nỗi sung sướng vô cớ đó ăn lan khắp người Mây. Chân hình như cũng cảm thông với nỗi vui đó, tươi cười trên Mây:

- Vậy là mộng ca sỹ sắp thực hiện rồi đó.

Mây cười:

- Còn thi, còn học nữa mà anh.

- Vời tài của Mây chắc Mây đậu quá.

Mây nghe vậy, sức nhớ đâm ra lo lắng:

- Chắc có nhiều người tài giỏi thi lắm chứ đâu phải một mình Mây.

Chân an ủi:

- Bây giờ tôi về Mây chịu khó tập hát... với học nhạc lý đi... Chịu khó một chút chắc cũng không đến nỗi nào.

Và Mây chịu khó thật. Từ đó, tối tối Mây thường xuống bếp tập hát một mình. Nàng cố uốn giọng phát âm cho rõ mặc dù những bài bản chỉ còn trong trí nhớ hoặc trong những trang giấy chép tay. Giá như Mây có một cái máy hát như ở nhà bà Tuyết Hoa thì tốt biết bao nhiêu. Nghĩ vậy nhưng Mây đâu dám ước ao nhiều. Chỉ hiềm là những khó khăn và phương tiện nghèo nàn không làm Mây hy vọng được chút nào.

Nhưng thật bất ngờ. Buổi tối lúc ăn cơm thì Chân về. Trên tay Chân là một gói giấy lớn có vẻ không nhẹ nhàng. Mây không để ý vì mãi lo dọn cơm để ông Tư còn đi kiểm xuất xe tối.

Lúc Mây xong xuôi công việc thì bà Tư đã đi ngủ tự lúc nào. Chân ngồi đọc báo ở bàn gỗ, cạnh chàng cái gói giấy im lìm. Mây thấp đèn xuống bếp để tập hát một mình. Căn bếp nhìn ra phía chợ Cá trống vắng tối đen, thoảng hơi tanh cái mùa tanh tưởi đã quá quen với khứu giác Mây. Mây giờ cuốn vở còn giữ lại hồi ở nhà bà Tuyết Hoa lắm lắm học nhạc lý. Hồi chiều Mây nhìn ăn quà sáng để mua một cuốn sách nhạc học bổ túc những điểm thiếu. Mây lần mò từng giòng một cách khó khăn vì không ai giảng nghĩa rõ ràng.

- Mây...

Mây giật mình. Chân đứng ở cửa bếp từ lúc nào, tay cầm cái gói hồi chiều. Mây đưa mắt nhìn Chân dò hỏi. Chân bước đến ngồi đối diện

Mây, đưa gói giấy cho Mây. Mây hỏi:

- Cái gì vậy anh Chân?

Chân không trả lời chỉ ra hiệu Mây mở gói. Một chiếc máy thu bằng nhỏ hiện ra như chuyện hoang đường. Mây trở mắt nhìn Chân ngạc nhiên. Chân mỉm cười, nhấn ngón tay vào nút. Âm thanh phát ra đầy tiếng nhạc êm dịu, mượt như nhung. Mây ngẩn người.

- Chân mượn của thằng bạn đó để cho Mây tập hát, chớ tập không vậy làm sao bằng người ta được.

Mây cảm động không nói được, chỉ biết đưa mắt nhìn Chân biết ơn.

... Vì hai lối mộng hai hướng đi.. Mình thương nhau chưa trót, thì có mang nỗi buồn theo bước đời. Cho dù chưa lần nói... Nhưng nếu còn đẹp vì nhau. Xin nhẹ đi vào sâu. Đừng thương tiếc nhiều đau bấy nhiêu. Niềm ưu tư tôi đếm. Từng bước trên...

- Mây biết bài gì không?

Mây lắc đầu không nói. Lòng Mây vẫn còn tràn ngập cơn xúc động. Chân tốt với Mây quá. Người thanh niên này tuy không hào hoa, không dịu dàng như Văn, nhưng tự trong hành động cử chỉ của Chân thoát ra một chân thành, mộc mạc, tin yêu. Mây nhắm mắt lại để ngăn hai giọt nước rưng rưng dưới mi.

- Thôi, Mây tập hát nghe, Chân phải đi làm thế thằng Tùng. Mượn nó cái cát-sét, nó bắt mình làm thế hấn cho đến khi mình trả máy thì thôi...

Chân nói xong cười thật hồn nhiên. Lúc đó, Mây mới nói được:

- Cám ơn anh Chân nghe...

Chân cười:

- Có vậy mà cũng cám ơn.. à... mà Mây biết sử dụng không... đây nè... nút này khi nào Mây mở, nút này tắt... Đó... còn nút có mũi tên là cho băng trở lui, cái này là cho băng chạy nhanh. Còn cái mi-cờ-rô này cắm vô đây, rồi Mây nhấn hai nút này... đó... Mây hát vô để nghe thử.. Cái băng ngoài này để thu... Còn băng trong có nhạc, đừng có xóa tụi nó bắt đền chết...

Mây gật đầu:

- Mây cũng có biết sơ sơ rồi..

Chân đứng dậy đi lên nhà trên. Trước khi đi khóa sau cánh cửa, Chân còn quay lại. Mây bắt gặp đôi mắt triu mến của Chân nhìn mình. Đôi mắt làm Mây thấy xao xuyến nhẹ nhàng.

* * *

Ngày thi tuyển đã đến. Mây hồi hộp quá sức. nàng nói với Chân về nỗi lo âu của nàng. Nhưng trái lại, Chân hy vọng và tỏ ra ắt yên chí về tài nghệ của Mây. Chân nói:

- Nếu không được học bổng thì cũng được thu vô mà... Mây đừng lo...

Mây vẫn than thở:

- Nhưng tim Mây làm sao ấy. Nó nhảy quá chùng.

- Thôi, ăn lẹ lẹ bát phở đi kéo trễ giờ... Đừng có ăn cơm chiên, tí nữa giọng rè rè toàn là mỡ.

Mây khuấy tô phở chín nước trong. Nàng lấy một miếng ớt. Chân ngăn lại.

- Đừng có ăn ớt, ăn chanh thôi. Lẹ lên chớ không thôi trễ giờ.

Mây chọt nhớ kêu lên:

- Anh đi làm chớ...Bộ..

- Để tôi chờ Mây đến nơi thi. Không chừng tôi chờ đến khi Mây thi xong. Nghe nói kết quả được xướng ngay sau cuộc thi mà.

Mây kêu lên phản đối:

- Thôi, anh phải đi làm chớ. Anh đợi Mây lâu lắm. Thi suốt ngày mà.

- Nhưng đi làm thì sốt ruột.

- Thôi anh đi làm đi. Chớ đợi Mây hoài biết khi nào...Chiều Mây về báo tin cho anh biết, chớ rủi rột một cái ê mặt...

Tuy nói vậy, nhưng Mây vẫn không giấu được sự cảm động, khi thấy người con trai này đã quá tốt bụng đối với nàng. Lúc nào cũng nghĩ tới việc chăm sóc nàng.

Bữa ăn xong, hai người đi ngay. Mây không còn lòng dạ nào lắm nhằm những bài hát như thường lệ nữa. Tâm hồn nàng để ý hết vào kỳ thi này, vì từ đó, sẽ định đoạt tương lai của Mây.

Trường ca nhạc Hoàng Phong rộng lớn. Trong sân đã thấy lố nhố nhiều người, con trai có, con gái có, đủ màu sắc quần áo, đủ bộ dạng. Chân phanh xe lại đỗ Mây xuống Mây bước đi với tất cả nồng nhiệt và cương quyết. Đến cửa biệt thự. Mây quay lại, thấy Chân còn đứng đó. Mây trở lại gần nói nhỏ với Chân:

- Nếu Mây mà thành công thì phần lớn đều là do công lao và sự khuyến khích của anh đó. Thiệt Mây không biết lấy gì để cảm ơn anh.

Giọng Mây run run. Chân quay đi để giấu vẻ xúc động:

- Thôi, Mây vô đi chớ không lại trễ giờ.

Mây quay đi bước nhanh vào bên trong. Trong phòng, ngoài sân đều đầy cả người. Mây kiếm một góc ngồi nhằm lại phần nhạc lý và bài

hát chọn lựa để trình diễn.

Bầu không khí ồn ào cũng những lời bàn tán lớn lối khoe khoang làm Mây lo ngại. Nhưng hồi hộp mãi rồi cũng đến giờ thi. Bài nhạc lý đầu tiên mà ông giám thị mập mạp hỏi Mây làm Mây lấy lại được bình tĩnh. Mây viết lên bảng những nốt của một âm giai. Mấy người giám thị gật đầu. Không có ông Hoàng Phong trên bàn giám khảo.

Quan trọng nhất là cuộc thi thử giọng. Các thí sinh phần lớn đều ngang ngửa ở phần thi nhạc lý. Mây hy vọng mình sẽ không đến nỗi tệ. Khi nghe gọi tên, Mây bước lên bục gỗ. Tự nhiên Mây bị khóp ngang. Miệng cứng lại và hai môi run run đến nỗi khó thốt nên lời. Những âm thanh đã dạo lên phần đầu bản nhạc. Mây cố gắng quên hết những gương mặt chung quanh, những cây bút của các giám khảo. Mây quên hết, cố quên hết. Mây tưởng tượng đây là một căn phòng trống. Mây nhớ đến giấc mơ một đêm nào xinh tươi. Tiếng vĩ cầm tha thiết quen thuộc. Mây phải thành công cho bằng được. bao nhiêu cực nhọc, khó khăn, tinh thần đã đổ vào để dự bị cho kỳ thi này. Bao nhiêu lo lắng của người bạn quý là Chân. Mây phải hát thật hay, thật hay. Mây nhìn thấy gương mặt của Chân ở phía trước, của Mai, đang cười vỗ tay, và tiếng đàn của Văn dịu dàng. Mây cất tiếng hát. Bài hát tha thiết về một quê hương nghèo khổ. Cái tủi cực của những người đồ mồ hôi mới lấy được bát cơm. Cái tủi cực quen thuộc của tuổi nhỏ Mây nghèo khổ. Tiếng hát hòa với tiếng lòng.

Làng tôi, không xa kinh kỳ sáng chói, có những cánh đồng cát dài, có lũy tre còn tả tơi. Ruộng khô, có mấy ông già rách vai, cuốc đất bên hàng đàn trẻ gầy nước mắt tươi giọt mồ hôi...

Sau khi hát, Mây ra ngoài đợi đến chiều mới có kết quả. Sau buổi ăn trưa tạm ở ngoài quán bên kia đường. Các thí sinh tiếp tục cuộc thi liên miên. Một số người đã bỏ về vì thất vọng. Khoảng 3 giờ chiều, cuộc thi chấm dứt và nửa giờ sau kết quả được công bố.

Chỉ có khoảng 20 người được chọn chính thức và 80 người dự khuyết. Bởi 80 người trong tiêu chuẩn lựa chọn không đủ số điểm cần thiết. Đã nói đây là một trường dạy ca nhạc nổi tiếng là khó tính nhất. Mây run run khi nghe xong tên của ba người đầu. Không có nàng trong ba tên đó. Thế là hết hy vọng lãnh học bổng. Nhưng vị trí thứ năm là chỗ đứng của Mây. Mây như run lên vì sung sướng. Người nàng như ngợp đi trong sự vui mừng. Nàng định ra về ngay để báo tin cho Chân biết, nhưng một giám khảo đã mời thì sinh trúng tuyển ở lại dự tiệc trà.

Mây biết chắc thế nào cũng gặp ông Tân Phong. Bây giờ thì Mây đủ để nhìn ông, đủ để chứng tỏ là nàng đã thành công, ít ra là một phần mà không cần nhờ vả ai cả. Mây tự hào.

Hai mươi thí sinh trúng tuyển được trình diện ông Tân Phong. Ông đi một vòng và khi đến trước mặt Mây ông kêu lên:

- A, cháu cũng dự thi.

Rồi ông gật gù:

- Giỏi.

Mây không nói chỉ gật đầu mỉm cười chào ông. Hẳn ông Tân Phong đang thắc mắc ghê lắm. Sau đó, bữa tiệc có bánh ngọt, bánh mặn, nước trà đủ loại. Ông Tân Phong biến đâu mất. Nhưng hình như Mây linh cảm sắp có gì xảy ra đằng sau. Mây đặt ly nước xuống, định quay lưng lại. Nhưng không kịp. Một bàn tay dịu mát bịt mắt Mây, rồi tiếng cười nhỏ quen thuộc. Mây kêu lên:

- Mai.

Cả Mai, cả bà Tuyết Hoa, ông Tân Phong và cả Văn nữa đang đứng sau lưng Mây. Mây chột ngượng ngùng. Mây nhớ đến việc lén bỏ biệt thự Tuyết Hoa để ra đi.

Văn lên tiếng trước:

- Mây tặc lăm nghe:

Cả Mai cũng ríu rít:

- Tự dưng... mà thôi, đây đông người quá, bác Phong cho cháu đưa chị Mây sang bên kia.

Ông Tân Phong cười:

- Được chứ, như vậy nói chuyện tiện hơn.

Khi ngồi hẳn ở phòng khách rồi. Mây thấy mình cần phải nói vài lời xin lỗi bà Tuyết Hoa. Nàng nói:

- Thưa bác, cháu xin lỗi bác vì bữa đi bất chợt đó, nhưng cháu có...

Bà Tuyết Hoa gạt ngang:

- Thôi, cháu đừng thắc mắc. Chuyện đã qua rồi. Khi nào bác cũng coi cháu như cháu trong nhà...

Mây ngược nhìn bà Tuyết Hoa hàm ơn. Nàng liếc nhìn Văn. Người thanh niên đó hồn nhiên trước tâm tình của Mây. Tim Mây chột nhói đau. Phải rồi, Văn đâu có để ý gì đến Mây, chỉ có Mây đèo bông.

Mình như vậy mà đòi được một người như vậy yêu sao được.

- Chị đậu hạng mấy vậy chị Mây. Bữa nay chị làm đâu? Học phí của bác Phong đắt lắm chị ơi.

Mây chột nhớ đến số tiền học phí đóng để học xong một năm. Hàng tháng, Mây phải làm những việc gì để đắp vào số tiền đó. Gương mặt Mây tự lự. Chợt bà Tuyết Hoa nói:

- Hay bác đề nghị là bác chịu cho cháu học phí ở đây. Coi như là học bổng.

Mây bối rối. Đề nghị bất ngờ và hậu hỉ quá. Nhưng khi cơn bối rối đi qua, Mây suy xét hơn thiệt. Có nên nhận ơn của bà Tuyết Hoa không. Mới nghĩ, Mây đã thấy ái ngại. Làm ơn thì dễ, nhưng hàm ơn thì khó trả lắm.

- Sao, cháu nghĩ thế nào?

Mây ngắc đầu cương quyết:

- Thưa bác cháu đủ sức để trả tiền học. Còn cháu cảm ơn bác rất nhiều chứ cháu không dám.

Mặc cho Mai nói, Văn nói, Mây nhất định giữ ý mình. Cuối cùng Văn nói:

- Thôi được rồi, để mẹ nói với bác Phong bớt cho Mây một nửa tiền học. Còn bây giờ, để mừng Mây, mẹ cho tụi con đi ăn đi.

Không tiện từ chối, Mây đành cười trừ, trong khi Mai âm ỉ vỗ tay.

Trông Mai vẫn như vậy chứ chẳng nhớn tý nào. Mai dắt tay Mây ra cửa. Văn đi một bên. Bà Tuyết Hoa đi ra trước mở cửa xe và mời ông Tân Phong. Ngày hôm nay thật là hạnh phúc. Lòng Mây tươi vui quá, sự vui mừng át hẳn tiếng thầm của trái tim. Mây quên cả Văn. Tâm trí nàng chỉ nghĩ đến tương lai trước mắt. Cuộc gặp gỡ giữa Mây và gia đình bà Tuyết Hoa cũng chìm đi trong nội vui đó. Mây muốn reo tung, muốn nhảy múa, muốn la lớn. Trời chiều, nắng vàng la đà khắp phố. Trên chiếc xe hơi êm ái, Mây tưởng tâm hồn mình nhẹ hẫng bay lên cao nâng theo cánh gió.

Nhưng nếu Mây nhìn về phía bên kia đường, trước mặt biệt thự cùng trường dạy ca nhạc Tân Phong. Hẳn Mây không thể vui được.

Chân chờ Mây ở bên kia đường và đã trông thấy tất cả mọi sự. Lòng người con trai chất phác hẳn lên nỗi chua xót vô biên. Chân nhìn chiếc xe đạp lộc cộc của mình, nhìn bộ quần áo nghèo nàn đang mặc. Rồi Chân nhìn chiếc xe hơi bóng loáng đậu bên kia, nhìn người thanh niên sang trọng cùng gia đình đưa Mây lên xe về phía phố. Họ đi đâu? Mặc dù chưa biết Văn là ai, là gì nhưng bỗng nhiên linh tính báo cho Chân biết người thanh niên kia có liên quan mật thiết với Mây. Lòng ghen tuông tràn ngập. Chân không giấu nổi sự đau đớn trong lòng mình. Mắt Chân rưng rưng. Tình yêu mà Chân gìn giữ, Chân chăm sóc từng chút một đến nỗi Chân không dám nói dù là tiếng thú nhận. Ấy thế mà bây giờ đã bay rời khỏi tầm tay Chân.

Chân đá lặn hòn sỏi dưới chân mình, lòng chua xót nghĩ thầm:

- Giá như mình đừng đưa Mây đến đây thì đâu có chuyện gì xảy ra... Trông Mây vui như vậy chắc Mây đã thi đậu. Rồi Mây sẽ nổi tiếng, sẽ

cao sang, còn mình... tầm thường, nghèo khổ.
Với trái tim tan nát. Chân nhún bàn đạp. Chiếc xe nặng nề đi như con
ngựa già chậm chạp.

* * *

Với những bước chân sáo, Mây vào nhà. Việc đầu tiên là nàng reo
lên cái kết quả mà nàng vừa đoạt được. Bà Tư đang ngồi khâu áo.
Mâm cơm trên bàn tươm tất chờ đợi. Với bà Tư bà không ưa gì cái
nghề tập tành ca hát, nhưng nghe nói có học có thi bà cho là chắc
cũng quan trọng lắm và hẳn là khác với những người ca xướng khác.
Vì vậy khi nghe Mây báo tin đã đậu vào trường Tân Phong. Bà Tư
cười rơn khen rồi rít. Nhưng Mây không vui lắm với lời khen của bà
Tư. Mây muốn được nhìn ánh mắt sung sướng vui tươi của Chân khi
nghe nàng thi đậu. Mây nhìn quanh ngạc nhiên. Không thấy Chân
đâu. Lạ nhỉ, ảnh hứa về sớm mà.

Mây hỏi bà Tư:

- Bác Tư ơi, bữa nay sao anh Chân về trễ vậy. Mọi ngày ảnh về từ
hồi nào rồi mà.

Bà Tư cũng lắc đầu ngó mông ra đường:

- Ủa, tao cũng hông biết nữa, chắc lại theo bạn theo bè chớ gì. Thôi
mình ăn cơm đi rồi để phần cho nó.

Mãi đến khuya, Mây mới thấy Chân về. Đèn trong nhà đã thay bằng
cái đèn dầu nên Mây không nhìn rõ mặt Chân. Chân vừa bước vào
nhà là Mây đã báo tin ngay.

- Mây đậu hạng năm anh Chân à. Nhờ anh hết đó. Mà sao anh về trễ
vậy.

Mây tưởng Chân như thường lệ sẽ cười vui và nói một vài câu khôi
hài nhẹ nhàng. Nhưng không Chân không nói tiếng nào hết. Mãi sau
Chân mới thốt được mấy chữ nhát gừng:

- Thế à.

Mây bực lắm nhưng nghĩ chắc Chân có điều gì bực tức với bạn bè
nên Mây cố tìm chuyện khác để nói:

- Hồi chiều lúc về đó, Mây gặp lại gia đình bà Tuyết Hoa. Anh nhớ
không, chỗ em làm cũ đó...

Thấy Chân có vẻ chú ý tới câu chuyện, Mây phấn khởi kể lể.

- Bà biểu em về nhà bà ấy nhưng em không chịu. Mình làm mình ăn
sướng hơn là nhờ vả người ta anh Chân hỉ. Nhưng sau bà cũng giúp
em một việc... Tại bà có quen với Tân Phong, giám đốc trường ca
hát Tân Phong đó. Mà cũng nhờ anh Văn nữa, nói với ông Tân

Phong bớt cho em được một nửa tiền.

Chân nói mát:

- Tử tế quá há.

Vô tình Mây nói thêm:

- Đầu tiên bà Tuyết Hoa định cấp cho em cả học bổng đó.

- Sao cô không nhận phải hơn không.

- Không, em không thích. Ớn nghĩa mất công lắm...

Chân không nói thêm câu nào nữa. Từng câu nói của Mây như những ngọn roi lửa quật vào tim Chân. Chân đã yêu Mây thực sự, yêu bằng tất cả tâm hồn mình, bằng cả tuổi vừa lớn, bằng cái tuổi chưa biết thế nào là yêu thương. Chân vẫn nghĩ ngày hôm nay là ngày vui nhất của Chân. Cái kết quả của Mây sẽ làm cho Mây thấy rõ sự săn sóc đặc biệt của chàng đối với Mây. Từ đó, Mây thấu hiểu nỗi lòng của Chân. Chân định đêm nay, trong niềm vui và thông cảm đó, chàng sẽ thu hết can đảm để nói cho Mây biết tình yêu sâu đậm của mình. Suốt buổi sáng sau khi đưa Mây đi thi, Chân nghĩ mãi, tưởng tượng mãi đến giây phút tối này, đến sự sung sướng của tâm hồn khi yêu và được yêu. Nhưng hình ảnh ban chiều làm tim Chân rời rã. Chân lờ mờ đoán được nỗi buồn dằng dặc của Mây ngày trước.

Thôi, thì Chân đành nín lặng một thời gian nữa.

Mây vẫn không biết gì hết. Nàng chỉ có cảm giác Chân hơi là lạ và đối với nàng không tự nhiên như ngày xưa. Thỉnh thoảng Chân đem sự giàu sang ra nói với Mây. Và cũng vì vô tình Mây say sưa phác họa cái danh vọng tưởng tượng của nàng mơ ước, ấp ủ. Mây không ngờ là chính những điều đó càng ngày càng ngăn Chân đến gần Mây.

Trong khi đó, việc học hành của Mây vẫn tiến triển vô cùng. Buổi sáng, Mây dành thì giờ cho việc học ca nhạc. Buổi chiều Mây đi làm việc và buổi tối nàng đi học thêm văn hóa ở các lớp bình dân giáo dục. Mây say sưa trong công việc và học hành. Cái tương lai thênh thang trước mắt làm Mây tin tưởng và phấn khởi. Thêm vào đó, sự tiến bộ vượt bậc của Mây đối với các bạn đồng học, cộng với sự khuyến khích khen ngợi chững chạc của ông Tân Phong đã thêm vào Mây một nguồn năng lực vô cùng. Mây làm việc gấp hai, gấp ba nàng làm thêm cả chủ nhật để có tiền nộp đi học. Dù ông Tân Phong đã đặc biệt cấp cho Mây một học bổng, nhưng tháng tháng, Mây vẫn thiếu trước hụt sau. Cuộc sống chật vật và Mây càng ngày càng ốm đi trông thấy. Mắt Mây trũng sâu, sức khỏe yếu kém. Mây lại húng hắng ho, buổi chiều hay lên cơn sốt. Chân nhìn thấy sự sa sút đó đầu tiên. Chàng lo âu nhưng không dám nói chỉ khuyên bảo Mây nên

thận trọng với sức khỏe.

Rốt lại, Mây phải vào nhà thương sau một ngày dầm mưa đi làm. Chính Chân đã chở Mây vào. Kết quả của việc khám bệnh làm Mây kinh hoàng. Vì lao lực quá nhiều Mây bị nám phổi. Mây nghe bác sỹ nói mà tưởng chừng như sét đánh ngang tai. Thôi, thế là già từ tương lai, già từ những tháng ngày khó nhọc, cố gắng. Mây khóc nức nở trên giường bệnh. Nguồn năng lực quy tụ giờ đây bay biến. Mây thấy lòng mình cũng đau xót như hôm nào xa xưa trong bữa tiệc mừng Mai lành bệnh.

- Mây à. Nám phổi đâu có gì quan trọng. Chữa một tháng là hết ngay mà. Ráng đi. Mây dưỡng bệnh, cố gắng dưỡng bệnh đừng nghĩ gì hết. Còn 4 tháng nữa mới thi ra trường lận mà.

- Mây chán lắm rồi anh Chân à. Mây bị bệnh phổi thì làm sao tiếp tục ca hát được. Nhứt là bỏ học hàng tháng thì thi sao đậu.

Chân an ủi:

- Có gì đâu mà Mây phải lo nghĩ, lành bệnh thì học lại mấy hồi. Tương lai của đâu phải chỉ một tháng một ngày. Cái gì cũng vậy hết, nếu mình kiên nhẫn, cố gắng sẽ được. Bộ Mây không thấy nhờ cố gắng mà Mây đã trúng tuyển vô trường Tân Phong hay sao. Trước kia Mây cũng tuyệt vọng.

Những câu nói tương tự được Chân lặp đi lặp lại vào những giờ thăm nuôi Mây. Sự an ủi khéo léo của Chân và của ông bà Tư làm Mây nguôi ngoai được phần nào. Cơn bệnh nhờ vậy cũng thuyên giảm. Mây nghĩ đến gương kiên nhẫn của những vĩ nhân, của những người mù lòa, ở đời sống tăm tối, bất lực mà họ cũng cố gắng làm việc đến thành công. Còn mình, chỉ một trở ngại là mình tuyệt vọng, là thả rơi những mơ ước. Nếu không nhờ những lời an ủi khuyên can của người bạn tốt của gia đình ông bà Tư quý hóa này thì không biết cuộc đời Mây đi đến đâu. Càng nghĩ Mây càng thấy kính mến Chân vô hạn. Cái hôm rời nhà thương về nhà dưỡng bệnh Mây đã khóc và nói với Chân:

- Thiệt Mây không biết lấy gì để báo đáp công ơn của hai bác với của anh...

Chân trầm ngâm, chàng nhìn ra phía cửa đáp giọng buồn buồn:

- Có gì mà Mây nghĩ tới ơn với nghĩa... Tội...

Và Chân không nói thêm gì nữa. Chàng đứng dậy bỏ đi ra ngoài. Trong phút giây đó, Mây bàng hoàng chột hiệu. Thì ra... Mây nhìn

theo bóng Chân mắt hút sau cánh cửa. Mắt Mây rưng rưng. Trong lòng Mây một nỗi yêu dấu nào thiết tha len vào nhè nhẹ.

Cánh gió

Chương kết

- Mây à, Mây có thực tình thương anh không. Hay chỉ thương hại thôi?

Mây đưa mắt triu mến nhìn Chân. Mắt Mây khẽ nhú lại trách móc:

- Anh chỉ nghĩ như vậy mãi. Mây đã nói là không những Mây thương anh mà còn kính mến anh nữa. Nếu không có anh, Mây đâu có được như ngày hôm nay. Không có anh, Mây đâu tập được cái tính nhẫn nại, chịu đựng, kiên tâm để có thể học hành đến nơi đến chốn.

Chân nhìn Mây, lòng chàng tràn ngập niềm vui sướng, hạnh phúc nào bằng hạnh phúc Chân đang nắm giữ. Nhưng trong hạnh phúc, Chân vẫn không yên tâm, một bóng mây mờ lúc nào cũng lảng vảng hiện ra. Chân nắm lấy tay Mây, nhìn thẳng vào mắt nàng nghiêm giọng hỏi:

- Nhưng anh vẫn sợ Mây à. Rồi em sẽ nổi tiếng, được nhiều người để ý, còn anh, anh chỉ là một người con trai thật tầm thường, thua kém, nhất là thua kém cả Văn. Người ta có học, giàu có, còn anh...

Mây lắc đầu thật nhanh:

- Sao anh cứ nhắc đến Văn hoài vậy. Văn tốt, nhưng Văn đâu phải của em. Giấc mơ lảng mạn ngày xưa vỡ tan từ lâu rồi anh à.

- Nhưng anh nghèo quá.

Mây phì cười:

- Bộ Mây không nghèo hả. Mây phải xin tiền anh. Anh phải bán đồng hồ lấy tiền cho Mây chữa bệnh. Cả hai đứa đều nghèo hết.

Chân nhìn Mây không nói gì nữa, hãy để cho niềm vui xâm chiếm từng tế bào cảm giác. Hãy để cho hai ánh mắt cuốn hút nhau. Đó là câu nói dài nhất của yêu thương.

Bên kia sông, mặt trời chìm dịu mát dưới mây. Gió lay động nhẹ nhàng.

Một lúc lâu, Mây mới nói với Chân:

- Anh Chân à... Bài vở tập luyện kỳ này mệt thật là mệt. May mà ông

Tân Phong cho em học thêm mấy giờ buổi chiều để theo kịp lớp đó. Nghe ông Tân Phong nói là kỳ thi ra trường tháng tới sẽ chọn lựa mấy người trình diễn trong đại nhạc hội toàn quốc sắp tới, cho nên trường chọn kỹ lắm.

- Thế Mây có mong được chọn không.

Mắt Mây mờ màng, niềm đam mê đốt cháy quả tim Mây. Một cơ hội bằng vàng cho mấy người mới ra trường như Mây. Nếu thành công trong đêm đại nhạc hội đó là thành công cao nhất của một đời ca hát.

- Mây đâu mong gì hơn anh Chân à. Mây nhất định phải đậu thật cao để ra mắt trong đêm đặc biệt đó. Cứ ba năm mới tổ chức một lần đó anh. Bao nhiêu cố gắng cực khổ của Mây sẽ được trả giá ở đêm họp mặt đó. Nhưng nhiều nhân tài quá Mây đâm lo...

Chân nói, giọng cương quyết:

- Anh chắc là Mây sẽ thành công, bởi giọng hát của Mây có hồn lắm. Bây giờ chỉ còn vấn đề kỹ thuật thôi. Nhưng với sự cố gắng, Mây thành công mà. Đừng có lo...

Mây gượng cười:

- Lại mè khen mè dài đuôi rồi. Nhưng không chắc đâu anh. Bởi tất cả những học viên ưu tú của các trường âm nhạc, các trường quốc gia âm nhạc Huế và Sài Gòn nữa. Mà ở đây có hàng bao nhiêu trường dạy ca nhạc nữa.

- Lại nhụt chí rồi.

Mây cãi:

- Đâu có, Mây không nhụt chí đâu, nhưng... biết người biết ta, trăm trận trăm thắng mà anh.

Cả hai cùng cười vang. Sóng nước lăn tăn như cũng cười theo với đôi nhân tình dễ thương đang trong mùa yêu thương.

Mây đứng trên sân khấu, giữa những vòng tròn ánh sáng đầy màu sắc. Phía trước Mây là khán giả, những vị khán giả khó tính nhất nước. Đó là ban giám khảo của trường ca nhạc Tân Phong. Ông Tân Phong ngồi chính giữa, nghiêm nghị, lăm lì, không tỏ rõ một giọt máu nghệ thuật tính nào cả. Đằng sau ông là một số các vị giáo sư đã dạy cho trường cùng các đại diện thân hữu, nhưng trường ca nhạc khác, một số các ca sỹ đương thời. Phía sau cùng là các học viện đã thi, hoặc đang chờ tới phiên mình cùng nhiều thân nhân gia đình của họ.

Cả một đại giảng đường rộng lớn của trường ca nhạc đặt tại lầu thượng của tòa biệt thự Tân Phong đầy nghẹt người. Nhưng những tiếng ồn ào thì tuyệt nhiên không có, ngoại trừ những âm vang của tiếng áo, tiếng quạt, và đôi khi tiếng thì thầm của những khách tham dự, kín đáo nói chuyện hoặc trao đổi với nhau vài ý kiến sau một màn trình diễn.

Hôm nay là buổi thi quyết định của kỳ thi ra trường. Phần nhạc lý đã thi xong từ trước. Kết quả nhạc lý sẽ ấn định số người được thi hôm nay. Và Mây là người đầu tiên trong danh sách các thí sinh xuất sắc được trình diễn đầu tiên.

Hôm nay, Mây mặc một chiếc áo màu vàng hoàng hậu. Màu áo vàng mà Chân đã chọn mãi để làm quà cho Mây ngày sinh nhật của nàng. Chiếc áo lụa lóng lánh mượt rục rờ dưới ánh đèn sân khấu. Mái tóc huyền dài mượt xoa một phần trước ngực, nổi bật lên khuôn mặt dễ thương, ăn ánh sáng. Ông Tân Phong cũng phải tấm tắc khen thầm là con nhỏ ăn ánh sáng quá. Nhưng riêng Mây, trên sân khấu trong giờ phút bắt đầu thật là hồi hộp. Mặc dù Mây cố gắng nhủ lòng là hãy bình tĩnh, bình tĩnh, nhưng trái tim Mây vẫn nặng như cối đá. Mây cố gắng giấu bớt một bàn tay thừa thãi, lạnh ngắt trong tà áo. Lên sân khấu đầu tiên là sự vui mừng vì biết là mình đã đậu về môn nhạc lý, nhưng thua lỗ ở chỗ chưa định thần được và nhất là chưa hâm nóng mình được trong bầu không khí ca hát. Quen hơn thì dạn dĩ hơn. Bởi vậy, dù Mây đã nhiều lần lên sân khấu trước các anh chị em học viên nhưng bầu không khí những lần đó, khác hẳn hôm nay.

Nhạc dạo đầu đã sẵn sàng. Bài hát đề nghị Mây đã được cho biết trước để tập. Nàng phải hát hai bài, một bài tình cảm và một bài hùng tráng.

Mây đưa mắt nhìn xuống dưới để kiểm một ánh mắt cầu cứu. Nàng nhìn về phía góc nhà, Chân đứng thu hình ở góc trái. Hẳn Chân cũng đang lo âu không kém gì nàng. Ánh mắt của anh không di động ra khỏi sân khấu một giây. Anh đưa tay ra dấu trấn an Mây. Ở giữa nhà cạnh những hàng ghế đầu. Hai bóng người chồm lên. Mai và Văn. Mai dùng khăn tay phơ phát. Văn cười với Mây. Những gương mặt thân thuộc quá, và Mây đã bắt đầu bình tĩnh trở lại. Nhạc dạo đã gần chấm dứt... Mây lo lắng tất cả tinh thần vào bài hát. Một khung trời

nào bát ngát hương yêu. Không phải là giảng đường của ông Tân Phong mà là một thảm cỏ tơ vàng, trên đó những giọt nắng đọng hiền hòa, trên đó, bóng tre là ngà xanh mượt, bướm lượn rộn ràng. Âm thanh của tiếng khung quay tơ và lời ru ca dao nồng nàn thương mến.

- “Người ơi, một chiều nắng tơ vàng hiền hòa hồn cứ mơ xa. Người ơi, đường xa lắm con đường về làng dịu mấy thu qua. Còn đó, bóng tre êm ru. Còn đó, còn điều vật vờ. Còn có, những đêm sao mờ hồn ta mênh mang nghe gió vi vu.

... Tình có ghi lên đôi môi. Sầu có phai nhòa cuộc đời. Người vẫn thương yêu loài người và yên vui sống cuộc sống vui. Đời vui như tiếng hát của lúa đôi... Đời vui như tiếng hát của lúa đôi...”

Mây cúi đầu chào khán giả trong một tư thế dịu dàng.

Tiếng ca đã dứt và âm thanh vẫn còn lẫn quất trong thính giác của mọi người.

Hàng trăm, hàng ngàn tiếng vỗ tay như muốn vỗ cả giảng đường. Ông Tân Phong cười hả hê trên hàng ghế giám khảo. Những vị khác nhìn nhau gật đầu.

Nhưng Mây không biết, Mây không thấy gì cả.

Tiếng vỗ tay như đưa Mây vào cơn đồng điệp của âm thanh. Nhạc đã dạo một bài hùng tráng, bài Bạch Đằng Giang. Mây đứng vững vàng trên sân khấu. Trước mắt nàng, những vườn cỏ xanh tươi của một buổi chiều vàng xa xôi đã mất hút. Mà đâu đó, Mây nghe như tiếng sóng vỗ bờ. Tiếng hát ca vang, tiếng chân đi, tiếng trống gọi của một trận chiến hào hùng của dân tộc.

- “Đây Bạch Đằng Giang, sông hùng dũng của nòi giống Tiên Rồng, giống Lạc Hồng, giống anh hùng Nam Bắc Trung. Trên trời xanh, muôn sắc đua chen bóng ô. Dưới đáy giòng nước, ánh sáng vẫn vơ

nhấp nhô...

Tiếng hát của Mây cuốn hút tâm hồn của những người dự thính vào cái hồn dũng khí ngày xưa. Máu mọi người như nóng sôi lên. Nếu không là một buổi thi ra trường thì nhất định những tiếng vỗ tay đập bàn nhịp nhàng sẽ phụ họa cho Mây hát.

Nhưng trong cái nhịp thành công đó của Mây, có một người vui không kể xiết mà buồn cũng không kể xiết. Đó là Chân. Từ những giây phút đầu của buổi thi. Chân lo sợ còn hơn Mây lo sợ. Chàng theo dõi từng nhịp hát của Mây, từng nét mặt của ban giám khảo. Nhưng khi thành công của Mây quá rõ ràng. Bỗng nhiên song song với niềm vui, Chân thấy một nỗi buồn len đến rất nhanh. Chân cố gạt đi vì thấy mình ích kỷ.

Nhưng không được, Chân không thể tự dối mình, chàng buồn khi nhìn lên sân khấu. Mây không phải là của Chân nữa. Một Mây sáng chói và to lớn. Mây vượt hẳn Chân. Chân trước sau gì cũng chỉ là một thằng con trai bán báo lấy tiền đi học nghề. Và Mây bây giờ trở đi sẽ là một Mây khác xưa nhiều lắm. Mây vẫn hát say sưa trên sân khấu. Và dưới này, Chân rũ ra như một cành lá héo. Chân cũng vừa nhìn thấy gia đình bà Tuyết Hoa ngồi đằng kia. Chàng con trai hào hoa, giàu có sang trọng kia đang phất giải khăn tay khen tặng Mây. Con ghen ngầm lại đột khởi trong lòng Chân. Chàng biết mình vô lý, nhưng làm sao có thể định nghĩa được ghen và yêu thế nào. Làm sao có thể phân định được tấm lòng của một người đang yêu tha thiết.

Lần vỗ tay sau cùng càng rền vang và càng dài hơn. Mây phải đứng lại cảm ơn nhiều lần. Những chiếc máy ảnh bật lên liên tiếp, mặc dù kết quả chưa được công bố và còn bao nhiêu là thí sinh đang chờ đợi bên dưới. Mây bước xuống sân khấu.

Những phóng viên nhanh nhẹn đã chen lấn quanh nàng. Một số khán

giả ưu ái cũng bước đến khen tặng Mây. Cả Văn cả Mai. Cuộc thi phải dừng lại một lúc. Và sự thành công của Mây quá rõ ràng. Mây rạng rỡ tươi cười hân hoan hơn bao giờ hết. Nàng đưa tay cho Mai nắm và hỏi Mai:

- Mây hát có được không.

Văn cướp lời:

- Cứ nhìn mặt của bác Phong thì biết. Tuyệt lắm. Mây hát tiến bộ không thể tả được. Thật tôi không ngờ.

Mây sung sướng quá. Như vậy là nàng có hy vọng thành công ghê lắm. Nghĩ tới giây phút xướng danh, Mây cảm thấy lòng mình như chơi vơi trên chín tầng mây.

- Mây, ngồi đây đi, để cho các hoặc khác lên thi.

Ông Tân Phong cũng quay lại ra dấu với Mây. Các vị giáo sư kéo nàng ngồi cạnh họ và khen tặng không ngớt.

- Không ngờ, em đau bỏ học cả tháng mà tuyệt quá. Phục em thật.

Mai cũng riu rít át cả lời bà Tuyết Hoa:

- Giấc mơ hồi nào của chị thành sự thật rồi đó nhé.

- Mơ cái gì vậy Mai.

Mây nhìn Văn. Nàng nhớ lại giấc mơ hôm nào xa xưa. Má Mây ửng đỏ. Giấc mơ thần tiên đó không bao giờ Mây quên được. Nhưng Chân, Chắc chắn đang đứng ở dưới. Mây nhòm dậy:

- Suyt, im lặng để cho những người khác thi.

Giảng đường im lặng như tờ theo dõi bước chân của một nam thí sinh đang đi giữa những vòng ánh sáng màu sắc. Đèn bên dưới mờ đi. Mây không dám nói chuyện bởi nàng đang ngồi hàng ghế của các giáo sư. Phải để cho họ theo dõi. Đó là kỷ luật của nhà trường. Mây sốt ruột quá, nhưng nóng lòng đành ngồi im. Mây quay đầu xuống bên dưới tìm Chân. Nhưng Mây không thấy gì cả, toàn người là người, không làm sao phân biệt được giữa vùng bóng tối lơ mờ.

- Mây

Có tiếng gọi nhỏ. Và bàn tay Văn thò xuống trao cho Mây một chiếc kẹo cao su. Mây nhận lấy nhưng không ăn được. Không biết Chân đứng ở đâu nhỉ. Tìm mãi chả thấy. Mây cứ nôn nao chẳng theo dõi gì được.

Người thí sinh số 2 vừa dứt bản hát cuối cùng của anh. Bài đầu thật tuyệt, nhưng bài ca hùng lại hỏng ở đoạn cuối.

Mây đứng dậy, nàng lợi dụng mọi người đang vỗ tay bàn tán để đi ra. Nhưng một người lạ mặt đã len vào chỗ Mai và sà xuống cái ghế trống bên cạnh. Ông nói với Mây.

- Xin lỗi cô, cô có thể cho phép tôi được nói chuyện với cô một vài phút không?

Vị giáo sư bên cạnh chen vào:

- Dịp may của Mây đó nhé. Đây là nhạc sỹ Hoàng Lang, người chuyên môn lăng-xê các ca sỹ nổi tiếng ở đây. Ông đã từng lăng-xê cho các ca sỹ như Như Ngọc, Huyền Vân, Dạ Lan, mấy ca sỹ đắt giá nhất nước đấy. Nè anh Hoàng Lang, học trò của tôi đây, anh liệu giúp nó có chỗ đứng mới.

Hoàng Lang cười vừa phải. Ông chừng chặc nhìn Mây như một người quan sát kín đáo và nhỏ giọng:

- Cô ngồi đây đi.

Mây không làm cách nào hơn bèn ngồi xuống trong khi lòng nóng như lửa đốt.

Hoàng Lang giới thiệu với Mây nhà hàng ca nhạc nổi tiếng nhất của ông. Nơi quy tụ những danh ca tài tử thượng thặng trong nước, cũng như quốc tế. Mây đã từng nghe nhà hàng này nhiều lần, một nhà hàng chuyên trình diễn nghệ thuật hơn là bán nước ngọt. Và không một ca sỹ nhà nghề nào mà không mơ ước được có mặt trong thành phần nghệ sỹ của nhà hàng Việt Nam. Lớn lao và quý mô hơn cả nhà hàng ca nhạc của ông Tân Pong.

- Tôi gặp cô để đề nghị thẳng với cô một chuyện, đó là việc thuê dụng cô cho nhà hàng chúng tôi. Nói là thuê dụng thì quá đáng, bởi nếu cô làm việc, cô là Mây nghệ sỹ tự do. Nhưng tính tôi khác hẳn với các người khác là dùng chữ không được khéo léo. Cô tha lỗi cho. Chúng tôi có một ban nhạc và một ca đoàn.

Mây buột miệng:

- Ca đoàn Giữ thơm quê mẹ.

Ông Hoàng Lang cười hãnh diện:

- Đúng rồi, chắc cô đã từng nghe. Với ca đoàn đó, chúng tôi tuyển dụng những nghệ sỹ có giọng ca hoàn hảo nhất nước. Và phải qua ba tháng huấn luyện cực nhọc và khó khăn để tập hát mà không cần mi-cô-rô, người ta gọi là hát lối ô-pé-ra đó. Nếu cô bằng lòng, tôi sẽ đề nghị với cô một hợp đồng.

Mây bối rối không biết nói thế nào nữa. Danh vọng và thành công đến với Mây bất ngờ hơn Mây tưởng.

- Tôi tin cô sẽ thành công dễ dàng, bởi tôi đã nghe ông Tân Phong thuật chuyện về cô. Cô kiên nhẫn và biết cố gắng lắm. Đó là một tính rất tốt cho các thiên tài. Và nhất là nghề của mình.

Mây áp ứng:

- Ông không đợi kết quả... Có người hát hay hơn tôi, giỏi hơn tôi.

Ông Hoàng Lang cười:

- Nghề của tôi mà cô. Thoáng là tôi biết ai sẽ thành công. Cô yên chí đi. Với ca đoàn Giữ thơm quê mẹ, tài nghệ cô sẽ không bị mai một đâu. Nhiều người cứ nghĩ là hát cho ca đoàn lâu ngày sẽ hỏng giọng. Hát đơn ca mới thi thố được tài năng của mình. Nhưng tôi sẽ chứng minh với cô rằng họ đã nghĩ lầm. Hát đa âm rất khó, khó vô cùng. Những ca sỹ nổi tiếng bây giờ không phải là đã xuất phát từ ca đoàn của tôi hay sao.

Ông Hoàng Lang kiêu hãnh tiếp. Lời nói của một kẻ luôn luôn đón trước cơ hội và đánh hơi được chỗ tốt một cách mau lẹ.

- Nếu cô đồng ý, hợp đồng sẽ ký ngay hôm nay, sau buổi trình diễn.

Ông Tân Phong sẽ làm chứng. Chắc cô không còn nghi ngại.

Mây ngồi chết lặng trước viễn ảnh huy hoàng của tương lai. Quả thật Mây có nhiều may mắn quá. Định mệnh ưu đãi mình quá. Mây nghĩ thầm.

- Cô bằng lòng.

Mây gật đầu nhẹ nhàng. Mây không biết nói sao bởi Mây chưa quen với những lời nói chuyện tương tự, với cách thức làm ăn của những cơ sở quy mô. Mây bối rối, thật sự bối rối.

- Giá có Chân nhỉ.

Nhưng Chân vẫn không thấy đâu. Đèn sáng rõ. Mây nhìn quanh quanh ở góc chỗ Chân đứng hồi đầu. Chân không còn ở đó.

- Thôi nhé, cô ngồi chơi, tôi lại đầu kia một tý. Cô ngồi đây chờ tôi.

Sau khi công bố danh sách thí sinh đậu ra trường. Chúng ta sẽ bàn kỹ về hợp đồng làm việc.

Ông Hoàng Lang vừa đi khỏi là Mây đã đứng lên tìm cách len ra ngoài. Nhưng đại giảng đường thì đông đảo, đen nghệt người. Mây không tìm ra Chân được. đành chờ khi nào cuộc thi xong xuôi mọi người ra về, chắc Chân sẽ đứng đợi Mây bên ngoài. Yên chí phần nào, Mây vào trong cố gắng theo dõi buổi thi.

Giờ phút quan trọng và hồi hộp nhất của các thí sinh là lúc ban giám khảo họp trong phòng kín để xác định điểm. Ba cô thư ký làm với ba cái máy điện tử. Và do đó, kết quả được định mà không phải chờ đợi

lâu.

Bên ngoài. Mây, Văn, Mai bà Tuyết Hoa quây quần một đám. Mai nhất định là không có ai hát hay bằng Mây cả. Và Mây sẽ là thủ khoa. Riêng Mây, nàng vui mừng và hy vọng nhưng không dám lạc quan lắm. Mây chỉ cười trừ, mắt luôn luôn nhìn về phía phòng giám khảo.

- Kìa.

Hàng trăm tiếng nói cùng thốt lên một lượt. Cả gian phòng im lặng hẳn, khi ông Tân Phong xuất hiện trên sân khấu. Ông tuyên đọc danh sách các thí sinh được đậu ra trường theo thứ tự, và ông nhắc nhở là ba người đậu đầu sẽ được chọn để ra mắt trình diễn trong đêm đại nhạc hội toàn quốc sắp đến.

- Hạng nhất: Nguyễn Thị Như Mây...

Mây run lên. Mắt nàng hoa lên bởi những ánh đèn nhảy múa. Có những bàn tay nắm lấy tay Mây dục dặc. Tai Mây như ù đi bởi những âm thanh. Thành công. Mây thành công rồi. Mây bị đùa đi bởi đà dẫn dắt. Và nàng chỉ hoàn bình tĩnh khi ngồi trên ghế với ly nước ngọt lạnh ngắt trong tay. Mọi người đều tới trước chúc mừng Mây. Mây nhớ đến chuyện cô bé lọ lem. Và bây giờ Mây đang là cô bé lọ lem thật sự rồi.

Ông Tân Phong và Hoàng Lang nói gì Mây cũng nghe rõ. Một tờ giấy đưa ra. Hợp đồng làm việc. Mây chớp mắt. Nàng đọc sơ qua theo lời nhắc của Văn. Nhưng đọc như là không đọc. Mây không còn nhớ gì cả. Và nàng đặt bút xuống ký. Chữ ký kéo dài đầu tiên trên tấm giấy mở đầu cho con đường thẳng tiến.

Bữa cơm thân mật giữa các thí sinh với nhau đã tổ chức vào ngày trước kỳ thi. Và bây giờ Mây được ngồi giữa những người nổi tiếng, những bậc thầy âm nhạc trong một bữa tiệc trà sang trọng trong văn phòng ông giám đốc. Những chiếc bánh ngọt, ly nước cam, cái nem, miếng chả giò ròn, Mây ăn Mây uống như trong mộng. Mây đã ngợp trong sự sung sướng quá mức, trong niềm vui của một hạnh phúc dàn trải dày đặc dưới chân nàng. Hồn Mây như được nhẹ nhàng lên bởi cánh gió, phiêu diêu đưa trái như cuộc đời nàng bắt đầu lên cao. Bữa cơm chấm dứt. Mọi những từ giã, những lời hứa hẹn.

Mây bước ra cùng với mọi người. Khu vườn dày đặc bóng đêm. Đêm đã trải trên thành phố từ lúc nào. Gió mát phả lên mặt. Mây đã ra khỏi niềm sung sướng riêng mình. Nàng nghĩ tới Chân và muốn chia sẻ những nỗi hạnh phúc của mình. Nhưng Chân đâu rồi. Sao Chân không đợi Mây.

- Mây về nhà Mai chơi nghe.

- Thôi Mây về nhà

- Để bác đưa cháu về.

Mây vẫn trả lời không nhìn lại.

- Thôi bác ạ, Cháu cảm ơn bác nhiều lắm. Nhưng cháu có hẹn với người bạn tới đây. Chắc là... chị... ấy quay lại đây bây giờ.

Mai nheo mắt nhìn Mây cười ý nhị. Vẫn có vẻ hơi nghi ngờ:

- Bạn gái hay bạn trai

Mây cười cười:

- Trai hay gái cũng được.

Đội cho xe của gia đình bà Tuyết Hoa chạy khuất, Mây mới lững thững đi bộ về hướng về nhà, vừa đi vừa xem chừng Chân có đón nàng ở đâu đó không.

Nhưng phố xá về đêm tấp nập quá. Những chiếc xe mang đèn pha xuôi ngược buốt mắt. Mây nhìn bất chóng mặt, Mây đã đi bộ một hồi lâu mà vẫn không có Chân. Hay Chân chờ mình lâu quá nên giận. Không có lý như vậy. Những câu hỏi quay cuồng trong đầu. Mây chỉ thấy buồn. Cơn vui nào đã lắng.

* * *

Mây tìm gặp Chân ở đằng sau chợ cách nhà một dãy quán không. Đêm, chợ Cá với hàng trăm mùi vị uể tạp bốc hơi không có một ai kể cả những người nghèo khó, đầu đường xó chợ lại có can đảm nằm ngủ đêm giữa chợ, ngoại trừ những bạn hàng bán cá, theo những chuyến xe về trễ nằm ụ chờ sáng sớm bốc cá. Nhưng họ cũng ở mé ngoài nơi có nhiều hàng quán, nhậu nhẹt.

Nếu không nhờ con Thủ, con bà hốt rách chỉ thì Mây cũng không biết Chân ở đâu mà tìm. Chân ngồi trên một sạp chợ, thõng chân. Điều thuốc cháy đỏ là đóm sáng rõ duy nhất trên gương mặt đã chìm khuất trong bóng tối bởi một chồng giỏ không chất cao như núi.

Không biết Chân ngồi đã được bao lâu rồi. Chàng chìm mình trong suy nghĩ đến độ Mây đến sát sau lưng mà Chân cũng chẳng hay.

Mây đứng lặng một lúc. Tại sao Chân lại giận mình? Mình đâu có làm gì để Chân buồn bã. Mây nhẹ nhàng đặt tay lên vai Chân, nhỏ nhẹ:

- Anh Chân.

Chân hơi giật mình một chút. Chàng quay lại. Màu áo vàng lấp lánh. Nhưng Chân vẫn giữ nguyên thế ngồi cũ. Chàng chỉ hỏi với giọng buồn rầu:

- Xong rồi sao? Mây ra đây làm gì thế?

Vừa tức, vừa buồn, Mây muốn òa lên khóc, nhưng vội nín kìm.

- Sao vậy Chân. Em có làm gì đâu?

Chân vỗ vỗ lên bàn tay Mây đang đặt trên vai chàng.

- Không sao đâu, Mây vào ăn cơm đi, anh ngồi chơi một chốc rồi lại về.

Mây tấm tức:

- Anh ngồi chơi ở chỗ này à. Hôi hám, đầy mùi cá ươn, bắn thiu vậy mà anh đòi ngồi. Anh buồn Mây mà, nhứt định vậy.

Chân xoay người lại, chàng nhìn thẳng vào mắt Mây, giọng cứng:

- Anh sống ở đây từ nhỏ nên quen với mùi hôi rồi Mây ạ. Riết rồi không nghe mùi nữa. Từ nhà ra tới đây ngày nào lại không nghe mùi, không bắn thiu. Chắc Mây không quen, nhưng anh quen rồi. Nghèo thì cái gì cũng phải quen hết, kể cả mất mát và khổ sở.

Mây trở mắt nhìn Chân. Chưa bao giờ Chân nói chuyện với Mây bằng cái giọng đó.

- Mây về nhà đi.

Mây òa lên khóc. Chân ngồi im một lát, nhưng chàng không ngăn nổi xúc động. Bao giận hờn theo tiếng nước nở của Mây bay hết. Giờ đây chỉ còn nỗi thương yêu và buồn bã. Chân quay lại, chàng cầm lấy tay Mây nói, giọng van lơn:

- Anh xin Mây mà. Thôi, đừng khóc nữa. Anh khổ lắm rồi. Anh xin Mây mà.

Mây vẫn còn nước nở. Nàng vừa khóc vừa nói:

- Chắc anh không còn thương Mây nữa nên mới hằn học với Mây như vậy. Chớ Mây đâu có lỗi gì với anh đâu. Tại sao anh lại đối xử với Mây như vậy.

Chân im lặng. Cõi lòng buồn mênh mang theo ý nghĩ. Chàng cúi đầu nói như nói với chính mình.

- Có lẽ không phải Mây làm anh buồn. Mây không có lỗi gì cả... Tất cả là vì anh. Có lẽ anh ghen ghét với cái thành công của Mây...

Mây ngạc nhiên hỏi lại:

- Anh ghen ghét với cái thành công của Mây... Không, không phải vậy.

- Nói ghen ghét thì không đúng đâu Mây. Anh vẫn luôn luôn mong cho Mây thành công mà... Nhưng, nhưng khi thấy Mây rực rỡ trên sân khấu, được tán thưởng, được bao vây, anh thấy mình buồn hơn bao giờ hết. Mây ơi, bây giờ Mây là một người khác rồi. Không phải Mây của cái xóm chợ cá này nữa. Mây đã có danh vọng. Mây sẽ sang trọng, sẽ đẹp đẽ như những kẻ sang trọng đẹp đẽ. Còn anh, trước sau gì anh cũng chỉ là một người thanh niên làm nghề sửa chữa mấy cái tủ lạnh hư, mấy cái máy lạnh, máy giặt,... anh chẳng là ai hết, nghèo nàn, thấp kém...

Chân vùi đầu vào hai bàn tay. Tự ái song song với tình yêu làm chàng đau khổ. Không có gì buồn bằng.

Mây chảy nước mắt. Mây nhớ lại hôm nào. Một đêm xa thật xa. Mây với bộ cánh áo đơn giản bên cạnh những gương mặt, quần áo quý phái. Mây đã đau xót đến lặng người về sự thua thiệt của mình. Thấy rõ sự ngăn cách giữa nàng và Văn.

Bây giờ đến lượt Chân. Mây phải làm sao đây. Mây gỡ mấy ngón tay của Chân ra khỏi đầu tóc rối. Nàng nhìn thẳng vào gương mặt đã lấp đi bởi bóng tối, chỉ còn đôi mắt long lanh buồn rầu. Mây nói với Chân bằng tiếng lòng mình:

- Chân ơi, em thương anh thật tình. Không phải thương mà còn kính nữa. nếu không có anh, an ủi, nâng đỡ, khuyên bảo thì làm sao em được như ngày hôm nay. Phải nói là bao nhiêu thành công của em đều là do anh, của anh hết. Nếu sự thành công của em làm anh không được thoải mái, lo âu, thì em cũng bỏ đi, không cần tới nữa... Mây nín lặng một lúc để dần bớt cơn xúc động.

- Chân... Chân... anh có nghe em nói không. Đây này, đây là hợp đồng mà ông Hoàng Lang ký với em. Em bỏ hết. Em xé nó trước mặt anh để anh tin là em không cần gì hết...

Mây rút từ ví ra một tờ giấy gấp tư. Nàng trải ra định xé nát. Nhưng Chân đã dần lại. Chàng gấp tờ giấy rồi bỏ lại vào ví của Mây. Mây òa lên khóc.

Chân cầm lấy tay Mây nói nhỏ:

- Cho anh xin lỗi Mây... Mây... anh hiểu Mây rồi... Bộ anh tưởng rồi Mây thấy giàu sang quên ơn quên tình quên nghĩa, quên thương nghèo nàn hay sao?

Chân tha thiết:

- Không... anh xin lỗi Mây... Cho anh xin đi em... Bởi anh tủi thân... tự ái... Em thông cảm cho anh. Bởi cứ nghĩ anh mãi mãi như thế này, còn em càng ngày càng lên cao, anh thấy mất em ngay trước mắt...

Mây nhìn Chân âu yếm:

- Không, không bao giờ em như vậy hết. Vả lại anh đâu có thua gì em đâu. Nghề nào cũng là nghề. Khi nghèo nàn mình làm công. Khi có tiền, mình mở tiệm, thành chủ.. Em không bao giờ nghĩ tới chuyện vắn vơ như anh hết. Vả lại anh luôn luôn khuyên em là không nên thất chí, cứ kiên nhẫn rồi cái gì cũng xong hết.

Cơn giận hờn mau chóng được xóa tan giữa hai người thương nhau. Mây khẽ bấm ngón tay mình vào cánh tay Chân, giọng trách móc:

- Mây cấm anh lần sau nghĩ bậy như vậy nữa nghe. Trời ơi hồi nãy,

anh làm Mây lo muốn chết.

Chân gật đầu. Hạnh phúc đến trọn vẹn quá làm Chân như ngất ngây.

Chân mong muốn giây phút cảm thông này kéo dài mãi. Cả Mây cũng vậy. Cả hai im lặng. Chỉ còn hai bàn tay xiết chặt chia sẻ cho nhau nỗi niềm thương yêu, và hai ánh mắt nồng nàn dẫu mền.

Một lúc lâu sau. Chân đỡ Mây đứng lên. Chàng nói lời đầu tiên:

- Thôi mình về nhà đi Mây. Ba má chắc chờ dữ lắm.

Tiếng “ba má” thoát ra từ Chân làm Mây thoáng chút then thứa. Má nàng ửng đỏ tưởng như là bóng đêm cũng nhìn thấy. Mây nép sát vào Chân và mặc chàng dìu đi xuyên qua những quán chợ im lìm. Mây nhớ một đoạn trong bài “Thương Tình Ca” của Phạm Duy. Mây hát nho nhỏ:

“... Đưa nhau vào cõi vô biên, có chim uyên tìm đến, hát ru câu triền miên...

Chân mỉm cười sung sướng. Chàng hơi dừng lại một bước, cúi xuống hôn nhẹ lên tóc Mây và nói thầm như hơi thở:

- Mây là bài hát hay nhất của anh.

KIM HÀI
(4-1972)

Nguồn: Nhà xuất bản Tuổi Hoa - 1970

tuoihoa.hatnang.com

Người đăng: Thanh Vân

Thời gian: 06/07/2009 10:17:06 CH